

กอบกู้ร้านค้าที่ร่วงโรยรา
ด้วยการร่วมแรงร่วมใจ
ของพนักงานสาวพาร์ทไทม์

ひなたストア

ฮิมาตะสโตร์
ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้
จัดจำหน่ายความหวัง

ยามาโมโตะ โคชิ เซียน
มาลิ ศรีวรกุล แปล

อินตะสโตร
ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้
จัดจำหน่ายความหวัง

ひなたストア

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ยามาโมโตะ โคชิ เขียน
มาลี ศรีวรรกุล แพล

จากใจสำนักพิมพ์

คำอธิษฐานจากทุกหัวใจ... เชื่อว่าใครๆ ต่างก็หวังจะมีชีวิตราบรื่น ไร้ซึ่งขวากหนาม แต่เมื่อมีอุปสรรคแบบคลื่นยักษ์ถาโถมเข้ามาทักทาย จะบริหารชีวิตที่ติดชะงักให้ไปต่อได้อย่างไรดี

“ฮิनाตะสโตร์ ชูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้จัดจำหน่ายความหวัง” ชวนคุณมาพลิกฟื้นชีวิตที่ดำดิ่ง พุ่งทยานสู่ความสดใสไปพร้อมๆ กับ มนุษย์เงินเดือนจากบริษัทยักษ์ใหญ่ ผู้ต้องผ่นตัวมาเป็นรองผู้จัดการ ชูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็กซึ่งกำลังหายใจรวบริน

ผู้เขียนผูกเรื่องราวในชีวิตประจำวันสนุกสร้างสีสัน สะท้อน สายสัมพันธ์ของชุมชนจิตใจดี ณ เมืองซากะ ทุกคนที่รายล้อมอยู่รอบตัว ชายธรรมดานั้นไม่ธรรมดา เขาไม่ใช่ผู้วิเศษแต่ก่อแรงกระเพื่อมใจสร้างสรรค์ สิ่งยิ่งใหญ่ กอบกู้สถานการณ์เลวร้ายด้วยการมอบความสุขให้แก่ผู้คน รอบข้าง

ไม่ว่าผลชีวิตจะร่ำรวยเพียงใด ความเจ็บปวด ห่มหมอง ทุกข์ใจ จะได้รับการโอบกอดอย่างอบอุ่น ณ ชูเปอร์มาร์เก็ตที่บริการความสดอร่อย จากผลผลิตของชุมชน รอยยิ้มจากมนุษย์เงินเดือนคนนี้มีมนต์เสน่ห์จับใจ

สำนักพิมพ์ไคฟุกุชวนเชิญทุกท่านมาฟื้นฟูจิตใจไปพร้อมๆ กับ ฟันฟูลชูเปอร์มาร์เก็ต คว้าตะกร้าใส่ผักสดไร้สารพิษละลานตา ในบรรยากาศ เสียงเปียโนพลิ้วไหวจนทำให้ผู้อ่านหลงรักอย่างหมดใจ

ตั้งตั้ง... “ฮินาตะสโตร์ สวัสดิ์ค่ะ”

สำนักพิมพ์ไคฟุกุ

จากใจนักแปล

ผู้แปลอ่านหนังสือต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเล่มนี้ และแปลด้วยความรู้สึกตื่นเต้นเพราะอยากรู้เรื่องราวในตอนต่อไป โดยเร็ว เพราะฮิनाตะ สโตรมีเนื้อหาสนุก หลากหลายอารมณ์ มีเรื่องครบครัน แนวคิดและการร่วมมือร่วมใจของเพื่อนร่วมงาน ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคนในท้องถิ่นและการตอบแทนคืนให้แก่สังคม รวมถึงการแข่งขันเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจขนาดเล็ก

เรื่องราวของฮินาตะสโตรทำให้ผู้แปลได้เห็นภาพเหล่านี้ เริ่มต้นจากเป็นร้านที่ยอดแย่ใกล้จะล้มละลายปิดกิจการ แต่ทำไมร้านถึงกลับมาฟื้นตัวได้ท่ามกลางร้านคู่แข่งสองร้านที่มีลูกค้าเข้าออกเป็นประจำและมียอดขายที่ดีกว่า ผู้อ่านหาคำตอบได้จากหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลเชื่อว่า ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ทั้งในด้านกำลังใจและแนวคิดต่างๆ รวมถึงได้รู้จักพืชผักชนิดต่างๆ ของญี่ปุ่นอีกด้วย

ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติและขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ได้ให้โอกาสแปลหนังสือเล่มนี้ ที่อ่านแล้วมั่นใจว่าสนุก น่าติดตามจริงๆ

มาลี ศรีวรรกุล

ひ
な
た
ス
ト
ア

1

ทั้งที่เป็นเวลากลางวันแสดๆ หน้าต่างทุกบานในห้องประชุมขนาดเล็กกลับถูกปิดด้วยม่านทึบแสง มีเพียงแสงไฟฟลูออเรสเซนต์บนเพดานหรือความสว่างไว้เพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น เหนือสวิตช์ข้างประตูมีป้ายเล็กๆ ติดอยู่เขียนข้อความไว้ว่า ‘ประหยัดพลังงาน!’

อาโอบะ คาซึนาริ คิดว่า ถ้าต้องการประหยัดไฟก็ควรปิดม่าน แต่พลันนึกคิดขึ้นมาได้ว่า ไม่แน่ว่าบุคคลอาจตั้งใจปิดม่านไว้ เพราะเห็นว่าห้องที่มีแสงแดดส่องสว่างจ้าไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมต่อการเสนอให้เกษียณอายุก่อนกำหนด

พวกเขาพยายามประหยัดค่าไฟจากการเปิดปิดไฟ แต่กลับเปิดแอร์เย็นฉ่ำเกินความจำเป็น นี่ก็อาจเป็นความตั้งใจที่จะสร้างบรรยากาศให้เย็นเยือก

เขาถอนหายใจแผ่วเบา พลางเหลือบมองไปที่นาฬิกาบนผนัง คาซึนาริได้รับแจ้งให้มาที่ห้องนี้เวลาห้าโมงเย็น และเขามารอก่อนเวลาหนึ่งนาที่ แต่ผ่านไปสามนาที่แล้วผู้จัดการฝ่ายบุคคลก็ยังไม่มา ขณะนั่งอยู่ตามลำพังเขารู้สึกว่าเสียงเครื่องปรับอากาศดังสนั่นหวั่นไหวเหลือเกิน

ผู้จัดการฝ่ายบุคคลคงตั้งใจมาช้ากว่าเวลานัดแน่ๆ

คาซึนาริรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย จึงเดาจะลี้नอย่างไม่สบอารมณ์ผู้จัดการฝ่ายบุคคลเดินเข้ามาในห้อง นั่งลงตรงข้ามคาซึนาริพร้อมกับพูดว่า

“ขอโทษครับ ขอโทษ” แล้วเข้าประเด็นโดยไม่พูดพรำทำเพลง คงเพราะอยากให้บทสนทนาจบโดยเร็ว

ในห้องประชุมขนาดเล็กมีโต๊ะยาวสี่ตัววางเรียงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส เมื่อมองจากประตู เห็นเก้าอี้เหล็กอยู่ทางขวาและซ้ายมือฝั่งละตัว เก้าอี้ทางฝั่งขวาซึ่งอยู่ใกล้ประตูมากกว่าคือที่นั่งสำหรับพนักงานชั้นผู้น้อย แต่เขากลับจงใจนั่งที่เก้าอี้ทางฝั่งซ้ายด้านในห้อง เพราะคิดว่าผู้จัดการฝ่ายบุคคลคงไม่มัวมาสนใจความถูกต้องของการเลือกที่นั่งเพราะอยากรีบจบเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ จะได้ออกจากห้องโดยเร็ว

ในที่สุด คุมะโก ผู้จัดการฝ่ายบุคคล ก็ปรากฏตัวหลังเวลา 17.04 น. สีหน้าไร้อาการแปลกใจที่ไม่เห็นเขานั่งฝั่งด้านในของห้อง ทั้งยังโบกมือห้ามคาซึนาริที่ทำท่าจะลุกจากเก้าอี้ว่า ‘ไม่เป็นไร นั่งตรงนั้นแหละ’ แล้วดึงเก้าอี้เหล็กฝั่งตรงข้ามออกมานั่ง เขาวางแฟ้มใส่ไว้บนโต๊ะยาว หยิบเอกสารบางส่วนออก สายตาจับจ้องอยู่ที่เอกสารเท่านั้น ไม่มองมาที่เขาเลย

กุมะโกเอ่ย

“อากาศคงร้อนอบอ้าวอีกนานเลย ว่าไหมครับ” อย่างน้อยเขาก็ยังมีกะจิตกะใจทักทายเรื่องดินฟ้าอากาศอยู่บ้าง

“นั่นสิครับ” คาซึนาริตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ทว่ากุมะโกไม่ได้พูดอะไรสักคำที่มาสาย

ช่างเถอะ จะเอาอย่างไรก็เอา

เขาแทบไม่ได้พูดคุยกับกุมะโก ผู้จัดการฝ่ายบุคคลคนนี้เลย หากมีเรื่องให้คุยก็แค่พูดสวัสดีทักทายเฉพาะตอนเจอกันในลิฟต์ที่สำนักงานใหญ่เท่านั้น งานอดิเรกของชายคนนี้คือการเล่นกอล์ฟ และพนักงานหลายคนก็ดูอยากออกรอบกับเขาเหลือเกิน ทว่าคาซึนาริไม่สนใจกอล์ฟสักนิด จึงปล่อยให้พนักงานต้อนรับคนอื่นๆ ทำหน้าที่พาลูกค้าไปเล่นกอล์ฟแทน ส่วนคาซึนาริถนัดการเล่นไพ่บนกระจอกและร้องคาราโอเกะกับลูกค้ามากกว่า

“คุณอาโอบะคงทราบแล้วนะครับว่า ทำไมคุณถึงถูกเรียกตัวมาที่นี่”

“ครับ” เขาพยักหน้า “ได้ยินว่าบริษัทเสนอให้ผมเกษียณอายุก่อนกำหนด”

“ถ้าอย่างนั้นผมคงคุยกับคุณได้ง่ายขึ้น” ผู้จัดการฝ่ายบุคคลพูดพร้อมกับเงยหน้าจากเอกสาร จากนั้นผืนยิ้มเล็กน้อย “ผมเสียใจอย่างยิ่งที่ทำให้คุณลำบากใจ แต่หวังว่าคุณจะเข้าใจนะครับ เพราะบริษัทเราเสนอเรื่องนี้แก่ผู้จัดการแผนกทุกคน”

“ครับ”

จากนั้นคุมะไกก็อธิบายถึงผลการดำเนินงานของวาตามิกิพูดว่ากำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ร้ายแรงตลอดช่วงสามปีที่ผ่านมา โดยอ้างตัวเลขมั่วซั่ว เขาไม่ได้พูดถึงสาเหตุสำคัญตามความจริงที่ว่าผลการดำเนินงานเกิดจากความล้มเหลวในการบริหารของประธานทามิโอะ โทมิโนะ กลับเอาแต่พูดเรื่องไร้สาระ เช่น เศรษฐกิจไม่ฟื้นตัวและการบริโภคลดลง อันเป็นผลพวงจากอัตราการเกิดที่ลดลง พอเถอะ คาซึนาริคิดในใจตอนนี้ผู้จัดการฝ่ายบุคคลควรถามเขาก่อนดีกว่าว่า เขาสมัครใจเกษียณอายุก่อนกำหนดหรือเปล่า

จากนั้นคุมะไกก็อธิบายต่อ เพื่อปรับปรุงโครงสร้างองค์กรคณะกรรมการบริหารตัดสินใจอย่างยากลำบากในการออกนโยบายลดจำนวนผู้จัดการแผนกหนึ่งในสี่ นี่คือการยื่นข้อเสนอก่อนเกษียณอายุก่อนกำหนดแก่ผู้จัดการแผนก พอพูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นจากเอกสารและพูดว่า

“คุณอาโอบะเพิ่งได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการแผนกเมื่อสองเดือนก่อนใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ”

“ผมต้องขอโทษจริงๆ ทั้งที่คุณเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งแท้ๆ เอาเป็นว่าผมขอถามคุณตรงๆ เลยนะครับว่า คุณอาโอบะยินดีรับข้อเสนอก่อนเกษียณอายุก่อนกำหนดหรือเปล่า ตามระเบียบของบริษัทคุณจะได้เงินเกษียณอายุหนึ่งจุดห้าเท่า และบริษัทจะคงสถานะพนักงานของคุณไว้สามเดือนนับจาก

เดือนหน้าเป็นต้นไป พร้อมจ่ายเงินเดือนขั้นพื้นฐานให้ แต่ถ้าคุณต้องการอยู่กับบริษัทต่อไป ก็ต้องยอมรับนะครับว่าคุณจะถูกลดตำแหน่งลง”

“ลดตำแหน่ง? หมายความว่าผมต้องกลับไปเป็นผู้ช่วยผู้จัดการแผนกอย่างนั้นหรือครับ”

“ต้องขอโทษจริงๆ แต่บริษัทมีแผนลดจำนวนตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการแผนก รวมทั้งหัวหน้าแผนกในอนาคตด้วยเหมือนกัน...”

ความสับสนระหว่างคาซึนาริกับคนที่เคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชา กลับตาลปัตร เขาต้องกลายเป็นลูกน้องของลูกน้องอีกที แบบนี้ไม่เลวร้ายยิ่งกว่าการลาออกอีกหรือ

“ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ตัวเองถึงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการแผนก”

“อะไรนะครับ” คุมะโก ผู้จัดการฝ่ายบุคคลทำสีหน้างงวย

“ผลประกอบการทั้งแผนกลดลงทีละน้อยอย่างต่อเนื่อง แต่คนที่พนักงานในแผนกต่างลือกันว่า จะได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการแผนก กลับเป็นคนละคนกัน ผมเลยอดคิดไม่ได้ว่าทำไมได้รับเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการแผนก แท้จริงแล้วทางบริษัทมีเป้าหมายที่จะเล่นงานผมโดยเฉพาะโดยอ้างเรื่องแผนการปรับโครงสร้าง”

“คุณอาโอบะเข้าใจผิดแล้วละครับ”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือครับ”

“ใช่ โครงการเกษียณอายุกำหนดเป็นการตัดสินใจร่วมกันในที่ประชุมคณะกรรมการบริหารเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ตอนคุณได้เลื่อนตำแหน่งยังไม่มีมติเสนอนโยบายที่ว่าในที่ประชุมเลยครับ”

“ดูเผินๆ ก็คงเป็นอย่างนั้นสินะครับ”

“คุณอาโอบะ ปานนี้แล้วคุณยังจะเอาเรื่องนั้นขึ้นมาพูด มันก็—”

“นั่นสินะ” เขายิ้มแห้งๆ “คงอย่างคุณว่า คงไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะเอาเรื่องนี้มาพูดกับคุณคุมะโกเอาป่านี่ ขอถามอะไรคุณหน่อยสิ”

“เรื่องอะไรครับ”

“ได้ยินว่ามีการสัมภาษณ์พนักงานระดับผู้จัดการเพื่อรับข้อเสนอนี้ ตั้งแต่เมื่อวันก่อนและคงแล้วเสร็จในวันนี้ แต่ดูแล้วพนักงานส่วนใหญ่ยังไม่ได้ให้คำตอบในทันทีใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ เอ้อ... ผมเองก็คิดว่าเรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะให้คำตอบในทันที ทางบริษัทเลยให้เวลาพนักงานหนึ่งสัปดาห์ในการตัดสินใจ”

“จนถึงตอนนี้ยังไม่มีใครเต็มใจจะเกษียณอายุก่อนกำหนดเลยหรอกครับ”

“นั่นสิครับ... คงเพราะเพิ่งสัมภาษณ์ไปสามวันเท่านั้นเอง”

“ถ้าผมบอกว่า ผมไม่ประสงค์จะเกษียณอายุก่อนกำหนด พวกคุณคงยกสิ่งที่เขียนไว้ในเอกสารขึ้นมาอ้าแง”

“หมายความว่าไงครับ”

“คุณคะโก เขาเป็นว่าผมสมัครใจเกษียณอายุก่อนกำหนดก็แล้วกัน”

“ฮะ... จริงหรือครับ”

ผมแทบระเบิดหัวเราะออกมา เมื่อเห็นสีหน้าผู้จัดการฝ่ายบุคคล ตอนร้องเสียงหลง ใบหน้านั้นช่างดูเซ่อซ่าอย่างที่เขายากเห็นอยู่พอดี

“แต่มีเรื่องหนึ่งที่อยากแจ้งให้ทราบไว้ ผมไม่ใช่คนเขียนโพสต์ความคิดเห็นทำลายความน่าเชื่อถือของบริษัทแน่นอน และตอนนี้ผมขอไม่พูดเรื่องเกษียณอายุก่อนกำหนด เว้นแต่คุณจะมีข้อชี้แจงเรื่องนี้ให้ชัดเจนเสียก่อน”

“เอ้อ...”

เขาคงไม่คิดว่า อาโอบะ คาชินาริ ซึ่งปกติเป็นผู้ชายอึดอัดดีและเป็นมิตรจะแสดงท่าทีเช่นนี้ออกมา วินาทีนั้นเขาแสดงสีหน้าสับสนและเริ่มลนลานพลิกดูเอกสาร

เมื่อครั้งเดือนก่อน จู่ๆ กรรมการผู้จัดการฝ่ายขายก็ถามผมในสิ่งที่ผมเองก็จำไม่ได้ ‘นี่คุณเป็นคนทำใช่ไหม’ กรรมการผู้จัดการสงสัยว่าผมเป็น

คนโพสต์ความคิดเห็นที่ขัดต่อผลประโยชน์ของบริษัทบนเว็บไซต์ โพสต์นั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารเพื่อสุขภาพ ผมไม่เข้าใจว่ากรรมการผู้จัดการกำลังพูดถึงอะไร จึงย้อนถามว่าที่พูดมาทั้งหมด เขาหมายถึงอะไร ตอนนั้นเองที่กรรมการผู้จัดการเอารูปบันทึกหน้าจอที่เขาเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ให้ผมดู มีคนโพสต์ข้อความต่อไปนี้ในส่วนแสดงความเห็นบนเว็บไซต์

‘ผมเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทวาทามิกิฟูด สำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองฟูกูโอกะ ซึ่งผลิตและจำหน่ายอาหารเสริมด้วย เป็นความจริงที่อาหารเสริมส่วนใหญ่ประกอบด้วยส่วนผสมที่สามารถรับได้จากอาหารทั่วไป จึงไม่จำเป็นต้องเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ บางคนพึ่งพาอาหารเสริมมากจนได้รับสารอาหารบางชนิดมากเกินไป ทำให้ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ฉะนั้นพนักงานในบริษัทเราจึงไม่มีใครใช้อาหารเสริมเลย’

คนโพสต์ข้อความนี้ใช้ชื่อว่า Blue Leaf แปลตรงตัวว่า อาโอโอะ (青葉) ผมเองก็ซื้ออาหารเสริมวิตามินของวาทามิกิฟูดมาใช้เองระยะหนึ่งแล้วเพื่อแสดงความภักดีต่อบริษัท พนักงานแบบนี้จะหรือจะเที่ยวโพสต์ข้อความแบบนี้บนเว็บไซต์ ถ้าเขาอยากเขียนอะไรแบบนี้จริง ไม่มีทางที่จะใส่ข้อมูลเปิดเผยตัวตนของตัวเองลงไปแบบนี้เด็ดขาด

กรรมการผู้จัดการดูเหมือนจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ ‘ผมว่ามีคนพยายามใส่ร้ายคุณ’ เขาพูดอย่างคนมองโลกในแง่ร้าย แต่นั่นไม่ได้ทำให้ผมว่าเขากำลังแสดงความเห็นนอกเหนือใจแต่อย่างใด มิหนำซ้ำยังพูดต่อว่า ‘เรื่องแบบนี้เกิดเพราะคุณเผลอทำอะไรให้ใครไม่ชอบขึ้นหน้าหรือเปล่า!’ แถมยังพูดพร้อมสายตาเคลือบแคลงว่า ‘หรือไม่ว่าคุณนั่นละที่เป็นคนทำแล้วใช้ชื่อโด่งๆ แบบนั้นโพสต์ เพราะคิดว่าคนอื่นคงคิดไม่ถึงว่าคุณจะเป็นคนเขียนโพสต์เรื่องพรรคนั้น’

ในส่วนแสดงความเห็น ผู้ใช้งานไม่จำเป็นต้องล็อกอินเข้าระบบ จึงระบุตัวตนของผู้โพสต์ไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น เมื่อคาซึนาริถูกเรียกตัวเข้าห้องกรรมการผู้จัดการ โพสต์ที่ว่าก็ถูกลบออกไปแล้ว สิ่งเดียวที่อยู่ในคอมพิวเตอร์

ของกรรมการผู้จัดการคือรูปถ่ายหน้าจอคอมพิวเตอร์ลูกบ

จากมุมมองคนทั่วไป คนที่ส่งข้อมูลนี้ให้กับกรรมการผู้จัดการ น่าสงสัยที่สุด แน่แน่นอนว่าคาซึนาริได้สอบถามกรรมการผู้จัดการแล้วว่า เขาทราบเรื่องนี้จากใคร แต่กรรมการผู้จัดการกลับตอบว่า รู้เรื่องนี้จาก ส่วนแสดงความคิดเห็นของลูกค้าบนเว็บไซต์ของวาตามิกิฟูด เป็นโพสต์ ไม่เปิดเผยตัวตนผู้ใช้งานเพราะเป็นส่วนที่อนุญาตให้ผู้ใช้งานโพสต์ได้ โดยไม่ต้องล็อกอินเข้าระบบทำให้ระบบตัวผู้โพสต์ไม่ได้

ส่วนแสดงความคิดเห็นที่กรรมการผู้จัดการเปิดให้คาซึนาริดู คือ ข้อความที่ว่า ‘พนักงานบริษัทคุณโพสต์ข้อมูลเท็จจริง’ ทั้งยังระบุชื่อคนที่อยู่ของเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับส่วนผสมอาหารเพื่อสุขภาพด้วย

นี่ต้องเป็นฝีมือใครสักคนแน่เพื่อตัดคู่แข่งรายหนึ่งออก และยิ่ง เหมาะจะเจาะกับการเสนอการเกษียณอายุก่อนกำหนดให้ผู้จัดการแผนก จำนวนหนึ่งในสี่ วินาทีนั้นใบหน้าของผู้จัดการแผนกบางคนที่คาซึนาริไม่ได้ มีความสัมพันธ์อันดีกับพวกเขานักผุดขึ้นมาในความคิด แต่ยังหาหลักฐาน มาชี้ตัวคนทำไม่ได้

“คุณอาโอบะคิดมากไปหรือเปล่า” ผู้จัดการคุมะไกเอะยลลุกขึ้นเดิน อ้อมโต๊ะยาวมาทางผมและยื่นเอกสารที่เขาถืออยู่ให้ผมดู “เราแค่แนะนำ ข้อเสนอการเกษียณอายุก่อนกำหนดแก่ผู้จัดการแผนกทุกคนได้รับทราบ อย่างยุติธรรม เมื่อวันกำชับหลายครั้งว่า อย่าเลือกปฏิบัติเพราะคนคนหนึ่ง เคยผิดพลาดในอดีต อย่ายึดความสนิทสนมกับผู้บังคับบัญชาเป็นที่ตั้ง หรือข้ออ้างอะไรทำนองนี้”

เอกสารบนโต๊ะคือสำเนาประวัติส่วนตัวของคาซึนาริที่ส่งให้บริษัท ก่อนเข้าทำงานและเอกสารฝ่ายบุคคลซึ่งเขาเพิ่งเห็นครั้งแรก เป็นบันทึก ประวัติการยกย้ายตำแหน่งงานภายในบริษัท ประวัติครอบครัว และผล ตรวจสุขภาพ เอกสารเหล่านี้ไม่มีข้อความเขียนไว้ในคอลัมน์หมายเหตุ

ผู้จัดการคุมะไกะวางมือบนปาดาคาซึนาริ แต่เขากลับเงยหน้าขึ้นจาก

โตะไม่ได้

“ผมเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เหมือนกัน”

“...ขอโทษที่เมื่อครู่เสียมารยาทนะครับ”

“ผมเชื่อว่าคุณอาโอบะไม่มีทางทำเรื่องแบบนั้นแน่นอน”

น้ำเสียงผู้จัดการคุมะโกเติมไปด้วยความสมเพชเวทนามากกว่า
ความเห็นอกเห็นใจ

คาซึนาริยื่นใบลาออกในวันรุ่งขึ้น การส่งมอบงานก็เสร็จสิ้นในวันเดียว
ทำให้วันศุกร์สุดท้ายของเดือนสิงหาคมเป็นวันสุดท้ายในการทำงานของเขา
เนื่องจากคาซึนาริได้เดินทางไปกล่าวลาลูกค้าพร้อมผู้ช่วยผู้จัดการแผนก
ซึ่งเป็นคนรับช่วงต่อจากเขาเรียบร้อยแล้ว วันสุดท้ายคาซึนาริจึงแค่เดินไป
บอกลากับแผนกต่างๆ ในบริษัท ปิดท้ายด้วยการเก็บข้าวของส่วนตัว

ลูกน้องของผมบางคนชวนผมไปกินมื้อกลางวันด้วยกันแต่ผมปฏิเสธ
อ้างว่ามีธุระต้องทำ ก่อนมุ่งหน้าไปยังร้านอุด้งซึ่งอยู่ห่างจากตึกบริษัท
เล็กน้อย ผมเบื่อกับมีคนตั้งคำถามกับผมมากมาย ทำไมถึงตัดสินใจลาออก
จะไปทำงานที่ไหนต่อ ผมได้แต่พูดตัดบทกับทุกคนไปว่า ‘ผมใช้เส้นสาย
พอตาหางานใหม่ พอตาเป็นนักบัญชีด้านภาษีนะ ตอนนี้อยู่ดูแลบริษัท
อยู่หลายแห่ง’

17.00 น. ผู้จัดการฝ่ายขายแจ้งคาซึนาริว่าถึงเวลาต้องกล่าวอำลา
และขอให้เขากล่าวอะไรสักเล็กน้อยแก่เหล่าพนักงานในฝ่ายขาย แต่คาซึนาริ
ได้แต่บ่นแต่ว่าตามมารยาท ไม่ได้มาจากใจจริงเลยสักนิด

“พออายุเลยสี่สิบ ผมเริ่มรู้สึกที่ตัวเองอยากมีประสบการณ์ใหม่ๆ
ในชีวิตบ้าง เลยตัดสินใจลาออกครับ”

“แผนกขายสองมีแต่พนักงานเก่งๆ ผมเลยไม่มีอะไรต้องกังวล ขอให้
ทุกท่านโชคดี”

“ผมอาจได้ร่วมงานกับวาตามิกิฟุตตอนอยู่ที่ใหม่อีกก็ได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ก็ขอฝากเนื้อฝากตัวไว้ตั้งแต่ตอนนี้เลยก็แล้วกันนะครับ”

จากนั้นบรรดาพนักงานหญิงในแผนกก็ให้ช่อดอกไม้แก่เขา พร้อมเสียดปรบมือไว้เร็วแรง

คาซึนาริปฏิเสธงานเลี้ยงอำลาล่วงหน้าไว้แล้ว ผู้ช่วยผู้จัดการที่รับผิดชอบงานจัดเลี้ยงก็ดูเหมือนโล่งอกที่เขาเพียงพยักหน้ารับทราบ ผู้ช่วยผู้จัดการเอ่ย “อย่างนั้นหรือครับ น่าเสียดายนะครับ แต่ถ้าหัวหน้าอาโอบะต้องการอย่างนั้นผมก็คงต้องปฏิบัติตาม” ส่วนลูกน้องคนอื่นๆ ไม่มีใครบอกว่าอยากจัดงานเลี้ยงส่งให้เอง ไซว่าเขาไม่เป็นที่นิยมชมชอบ แต่เพราะทุกคนเข้าใจดีว่า การเสียเวลาไปกับคนที่กำลังจะออกจากบริษัทเป็นเรื่องไร้ประโยชน์

เมื่อผู้จัดการฝ่ายคะแนนคะแนนผมจึงต้องย้อนกลับไปที่แผนกขายหนึ่งและสาม ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นเดียวกัน จับมือกับผู้จัดการแผนกและจบลงด้วยเสียดปรบมือเปาะแปะสองสามรอบ ดูแล้วผู้จัดการฝ่ายขายหนึ่งและสามคงไม่ทำตามคำแนะนำเรื่องเกษียณอายุที่กำหนด เนื่องจากบริษัทมีเป้าหมายลดจำนวนผู้จัดการลงหนึ่งในสี่ การลาออกของผมจึงทำให้พวกเขารู้สึกโล่งอกไม่น้อย เพราะนั่นหมายความว่าฝ่ายขายจะยังอยู่รอดปลอดภัย ไม่มีความเสี่ยงที่จะถูกบริษัทแนะนำให้ลาออกแบบนั้นอีก

ผมยื่นช่อดอกไม้ให้พนักงานหญิงที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับชั้นหนึ่งของอาคารบริษัทแล้วพูดว่า “ขอโทษครับ ช่วยทิ้งให้ผมหน่อยได้ไหม” จากนั้นก็ยื่นบัตรประจำตัวพนักงานคืนให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก่อนเดินออกจากบริษัทไป

พระอาทิตย์ยามบ่ายช่วงปลายฤดูร้อนสาดแสงลงมา อากาศร้อนอบอ้าวได้ผิวกาซึนาริจนเหนียวเหนอะ เขาคลายเน็กไทออกและเดินมุ่งหน้าไปยังบันไดรถไฟใต้ดินโดยไม่หันกลับมามอง

ผมเดินลงรถไฟใต้ดินที่ทางออกไปสามช่วงสถานีเข้าไปที่โรงแรม

ในเมืองที่ใกล้ที่สุด ขับเหวี่ยงให้ผ่อนคลายเป็นห้องซาวน่าชั้นใต้ดินหลังทนต์
ไอร้อนประมาณสิบนาทีก็อาบน้ำเย็น ทำเช่นนั้นสลับกันไป ขณะทำเช่นนั้น
รู้สึกเหมือนเซลล์ทั่วร่างถูกกระตุ้นให้ไหลเวียน คาซึนาริเคยเห็นจากรายการ
ทีวีว่าการทำเช่นนี้จะช่วยให้ตอนกลางคืนหลับสนิทจึงลองทำดู แล้วก็
ได้ผลอย่างรายการโทรทัศน์ว่าจริงๆ ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เริ่มเข้าไปขับเหวี่ยง
ในห้องซาวน่าทุกสองสัปดาห์

เมื่อผมขึ้นไปทีล๊อบบี้ชั้นหนึ่งของโรงแรม อาซาโนะ ผู้ช่วยผู้จัดการ
ฝ่ายขายสามลุกขึ้นจากโซฟาแล้วโบกมือให้

เขาสูงพอๆ กับผม คือร่าเริงเจิดจ้าหัวเขนติเมตร แต่ต่างที่ผม
ค่อนข้างผอมส่วนอาซาโนะหนักมากกว่าร้อยกิโลกรัม เขาเล่าให้ฟังว่า
น้ำหนักเขาเพิ่มไม่หยุดตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขามีใบหน้าขาวซีด
ผมหยิก สวมแว่นตาไกรครอบ ทำให้ขมับอันอ้วนท้วนของเขาเกิดรอยบุ๋ม
รอบๆ จมูกและหน้าผากมีเหงื่อผุดพราวเต็มไปหมด อาซาโนะจึงมักใช้
ผ้าเช็ดหน้าขับเหงื่อบ่อยครั้งแม้แต่ช่วงฤดูหนาว ไม่ต้องกล่าวถึงฤดูร้อน
เขาจะพกผ้าขนหนูผืนเล็กไว้ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างเพื่อคอยขับเหงื่อ
อยู่ตลอดเวลา หลายคนมองว่าบุคลิกที่ดูเป็นคนขี้ร้อนเช่นนี้ไม่น่าเหมาะ
กับการเป็นพนักงานขาย แต่ตัวอาซาโนะเองกลับแย้งหัวชนผว่า “ทำแบบนี้
จะช่วยให้งานผ่านไปได้ด้วยดี เพราะทำให้ลูกค้ารู้สึกตัวเองเหนือกว่า”

“คุณอาโอบะ ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับการทุ่มเททำงานหนักของ
คุณนะครับ” อาซาโนะพูด พร้อมกับโค้งคำนับอย่างเป็นทางการเล็กน้อย

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรหรอก เป็นหน้าที่ที่ฉันต้องทำอยู่แล้ว”

คาซึนาริโบกมือปฏิเสธ พูดสำเนียงฟูกูโอกะซึ่งปกติไม่ได้พูดแบบนี้
ในที่ทำงาน

“โอ แล้วนี่ไม่มีใครให้ดอกไม้ให้คุณเลยหรือครับ”

“ฉันวานให้พนักงานต้อนรับช่วยทิ้งให้แล้วนะ”

“แต่ลูกน้องอุตสาหะตั้งใจเตรียมไว้ให้...”

“คำดอกไม้ก็รวมอยู่ในค่าธรรมเนียมสมาชิกชมรมกิจกรรมทางสังคม นั่นละ ฉันเองก็จ่ายค่าสมาชิกไปไม่น้อย ว่าแต่คุณอาซาโนะตรงมาที่นี้ หลังออกไปพบลูกค้ามาหรือ”

“ใช่ครับ รู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าไร เลยโทร.ไปแจ้งว่าจะขอตรงกลับบ้านเลย” อาซาโนะหัวเราะ เซ็ดเหงื่อที่หน้าผากด้วยผ้าขนหนูขนาดเล็ก จากนั้นหยิบกระเป๋าเอกสารขึ้นมา แล้วพูดว่า “ได้เวลาไปกันแล้วละครับ”

ช่วงเย็น ตอนผมกล่าวอำลาทุกคนที่แผนก อาซาโนะไม่ได้ไปด้วย เขาออกไปพบลูกค้า เราจึงนัดพบกันที่นี้ตอน 18.30 น. เดิมทีเราก็ไม่ได้สนิทกันมากนัก แต่เพราะเราทั้งคู่อาศัยอยู่ในเมืองอุกิสะ ทำให้บังเอิญเจอกันกันระหว่างเดินทางไปทำงานและกลับบ้านบนรถไฟสายเจอาร์ รวมถึงรถไฟใต้ดิน เราเริ่มหัวข้อสนทนาด้วยเรื่องสัพเพเหระ บางครั้งก็ถึงกับชวนกันไปนั่งดื่มตามลำพังก็มี เมื่ออาซาโนะรู้ว่าผมจะออกจากงาน เขาก็ยื่นกรานขอเลี้ยงส่ง คาซึนาริจึงต้องปฏิเสธงานเลี้ยงอำลาของบริษัท ตอบรับคำชวนด้วยความซาบซึ้งใจ

ผมกับอาซาโนะไปที่ร้านเนื้อย่างบนชั้นสอง อาคารแห่งนี้มีร้านค้าผู้เช่าอยู่หลายราย ตั้งอยู่ในซอยด้านหลังของโรงแรม อาซาโนะเคยมาที่นี้แล้วหลายครั้ง พวกเราจองห้องเสื่อทาตามิส่วนตัวไว้ และชนแก้วเบียร์สังสรรค์ อาซาโนะพูดว่า “ขอบคุณมากนะครับ คุณทำงานหนักมาตลอดเลย” ผมตอบ “ยินดีครับ”

เมื่อขับเห็้อออกจากตัวจนหมดในห้องซาวน่า จึงรู้สึกเหมือนเบียร์ได้แทรกซึมไปทั่วทุกอณูของร่างกาย ผ่านผนังกระเพาะและลำไส้ นี่คงเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้เขาเลิกเข้าซาวน่าไม่ได้

พวกเขาสั่งคอร์สโอมากาเตะ ประกอบด้วยเนื้อคัลบี้ สันนอก สันใน ลิ้น กระเพาะวัว และส่วนอื่นของวัว แต่ละอย่างถูกยกเสิร์ฟพร้อมผัก อาซาโนะคืบเนื้อขึ้นย่าง พร้อมเอ่ยว่า “เชิญคุณอาโอบะกินได้เลยนะครับ ได้ยวผมอย่างให้”

“ฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์น่าจะมีคนอยากเกษียณอายุก่อนกำหนด อยู่ไม่น้อยเลยนะครับ” อาซาโนะพูดหลังเริ่มกินชุดโอมากาเสะ “ได้ยินว่า พนักงานหลายคนเริ่มเอือมระอา เวลาเอาผลิตภัณฑ์ใหม่ไปเสนอก็ถูกท่าน ประธานปฏิเสธตลอด”

“งั้นเหรอ แต่ก็พอเข้าใจได้นะครับ”

โทมิโนะ ทามิโอะ ผู้ก่อตั้งและประธานบริษัทเป็นแบบฉบับจอมเผด็จการที่เห็นได้ทั่วไป ไม่ฟังความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับบัญชา ชอบแสดงที่ตัวเองเป็นนายจ้าง คำพูดติดปากของเขาคือ ‘ถ้าพวกคุณพยายามเต็มที่ ย่อมมีหนทางเปิดกว้างรอท่าเสมอ’ และ ‘จงทำงานให้หนักกว่าคนอื่นสามเท่า เพื่อเอาชนะคู่แข่งของท่าน’ คำพูดเหล่านี้ถูกระบุไว้ในคำนำของกฎระเบียบบริษัท ซึ่งแม้แต่สื่อมวลชนยังมองว่าแนวคิดเช่นนั้นเป็นปัญหา

“แต่ทั้งฝ่ายขายและฝ่ายธุรการ มีเพียงคุนอาโอโอะเท่านั้นที่ประกาศลาออก”

“อ้อ งั้นเหรอ ฉันว่าคนที่ทำงานสายวิทยาศาสตร์มักเป็นที่สนใจและมีโอกาสรับข้อเสนอบริษัทอื่นมากกว่าคนที่ทำงานสายมนุษยศาสตร์”

“ทุกคนอีกคุนอาโอโอะจะตายไป วาตามิก็พูดเองก็ดูรู้แล้ว อนาคตคงไม่ค่อยสดใสเท่าไร อีกอย่างการหางานใหม่ในยุคนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย”

“ฉันไม่มีอะไรให้คนอื่นอีกจากรอก แค่นั่งเฝ้าคนหนึ่งทีลาออกเพราะความโกรธเท่านั้นเอง”

“ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน ที่จริงใครต่อใครต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคุณคงมีงานใหม่ค่าตอบแทนดีคอยท่าอยู่แล้ว”

“จะพูดอะไรก็ช่างเขาเถอะ ผมไม่สนใจหรอก เพราะตอนนี้ผมเป็นคนนอกโดยสมบูรณ์แล้ว”

“แล้วความจริงเป็นไงมาไงหรือครับ ได้ข่าวว่าพ่อตาคุณเป็นที่ปรึกษาด้านภาษีให้กับบริษัทหลายแห่ง เลยใช้เส้นสายแนะนำคุณให้เข้าทำงานที่

บริษัทแห่งนี้ได้”

นั่นไง มาแล้ว ผมนี่ก็อยู่แล้วว่าต้องถูกถามเรื่องนี้ ตอนอาซาโนะเสนอขอเลี้ยงเนื้ออย่าง เขารู้ได้ทันทีว่าความตั้งใจของอาซาโนะคือต้องการวัดข้อมูลเพิ่มเติมจากเขา แต่อาซาโนะเป็นคนดี เขาจึงคิดว่าการบอกข้อมูลบางอย่างแก่ชายคนนี้คงไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

“ถึงเรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไร แต่ผมไม่อยากจะคนในวาทามิกิเอาไปนินทา คุณสัญญาได้ไหมว่าจะไม่บอกใคร”

“ได้ครับ ถ้าคุณอาโอบะไม่อยากจะผมพูด ผมก็จะไม่บอกใคร”

อาซาโนะวางแก้วเบียร์ในมือลงบนโต๊ะ หยับนั่งตัวตรงเพื่อตั้งใจฟัง

“ที่จริง ผมตัดรำคาญเลยพูดไปแบบนั้น อ้างว่าได้งานผ่านเส้นสายพอตา แต่ความจริงผมได้งานใหม่เป็นผู้จัดการแผนกของกริปกรุปนะ”

“อะไรนะครับ อายาบอกนะครับ กริปกรุปที่ว่าก็คือกลุ่มร่วมลงทุนระหว่างซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็กทางตอนเหนือของคิวชูกับยามากุจิ ได้ยินว่าพวกเขาร่วมกันซื้อสินค้าและสร้างผลิตภัณฑ์ภายใต้แบรนด์ของตัวเอง”

“ถูกต้อง”

กริปกรุปก่อตั้งขึ้นช่วงปี 2523 โดยการร่วมทุนจากกลุ่มซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็กหลายสิบแห่งทางตอนเหนือของคิวชูและยามากุจิเพื่อแข่งขันกับการขยายตัวของซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ เป้าหมายของการร่วมทุนคือเพื่อจัดซื้อสินค้าร่วมกัน ทำให้ซูเปอร์มาร์เก็ตเหล่านี้ลดราคาสินค้าต่อหน่วยลงได้ และหวังที่จะทำสงครามห้าห้าราคากับซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ให้ได้ ที่จริงซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็กหลายแห่งที่เข้าร่วมกับกริปกรุปยังคงอยู่รอดมาได้ ทว่าร้านค้าจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าร่วมต้องปิดกิจการไปก็มี ไม่นานมานี้พวกเขาได้ติดต่อผู้ผลิตอาหารรายย่อยในพื้นที่โดยรอบเพื่อพัฒนาแบรนด์ต่างๆ ของกริปกรุปซึ่งเรียกกันว่าผลิตภัณฑ์จีจี ธุรกิจนี้กำลังไปได้สวยทีเดียว ทำให้จำนวนร้านค้ามีสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและกำลังขยายธุรกิจไปทางตอนใต้ของคิวชู รวมทั้งภูมิภาคจูโกกุ

ต่างจากบริษัทที่มีเครือข่ายขนาดใหญ่ วาตามิกิฟูตไม่ได้กระตือรือร้น
ทำการตลาดกับกริปปู จึงแทบไม่มีประวัติการค้ากับกลุ่มกริปปูเลย
ประธานโทมิโนะกล่าวว่า ‘แม้บริษัทไม่สนใจทำธุรกิจกับซูเปอร์มาร์เก็ต
ขนาดเล็ก แต่ถ้าทางกริปปูประสงค์ขอนำสินค้าของพวกเขาเข้ามา
จำหน่ายก็คงแจ้งเข้ามาที่บริษัทเอง’ ซึ่งในความเป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น

“เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่เคยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์เดียวกัน
ทำงานอยู่ที่นั่นนะ” คาซึนาริอธิบาย “ประธานบริษัทเองก็เคยพูดกับผม เขา
จะยื่นคະຍອູ້ให้ผมทำงานกับเขาให้ได้ เพราะถ้ามาจากตำแหน่งผู้จัดการแผนก
ของบริษัทวาตามิกิฟูตละก็ มีคุณสมบัติพร้อมทำงานได้เลย เมื่อเทียบกับ
วาตามิกิฟูตซึ่งมีพนักงานห้ำร้อยคน กริปปูมีแค่ประมาณร้อยห้าสิบคน
เท่านั้นเอง ถ้าอยู่ที่นั่นทุกคนจะการปฏิบัติต่อผมเหมือนผู้จัดการแผนก
เงินเดือนก็ไม่ได้ลดลงมากนัก และที่สำคัญ ผมได้ทำงานใกล้บ้านมากขึ้น”

“ก็ยังเป็นงานขายเหมือนเดิมสินะครับ” อาซาโนะพูด ก่อนชี้นิ้วไปที่
เนื้อบนตะแกรง “สุกได้ที่แล้ว” คาซึนาริจึงคว้าตะเกียบขึ้นมาคีบ

“ผมก็อยากทำงานขายเหมือนกัน แต่บริษัทสั่งให้ทำงานจัดซื้อ คุณแล้ว
งานหลักของผมคือการบริหารจัดการตัวอย่างสินค้า ที่ผู้ผลิตรายย่อย
แต่ละรายนำมาให้ทางกริปปูจัดจำหน่ายนะ”

“อย่างนี้เอง แบบนี้ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่เคยเรียนรู้จาก
วาตามิกิฟูตคงใช้ให้เกิดประโยชน์ที่นั่นได้”

“หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น”

ผลิตภัณฑ์หลักของวาตามิกิฟูตคืออาหารหมักดองกับแช่เย็น แต่ช่วง
ห้าปีที่ผ่านมา บริษัทเริ่มมุ่งเน้นไปที่อาหารเสริมและขนมหวาน แน่ขนว่า
ผมรู้เรื่องพวกนี้ เหตุผลที่เขาถีนมือเพียงเพียงเบาๆ เป็นประจำ ก็เพราะเขา
ต้องทดลองชิมผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของทั้งวาตามิกิฟูต และจากบริษัทอื่นด้วย

“โอ สูดยอเลยครับ คุณไม่ต้องก้มหัวให้ใคร แถมเป็นงานที่คุณ
สั่งการเองได้ แบบนี้แบ่งได้เลยนะครับ”

“ไม่หรอก ไม่เลย จะให้เที่ยววิ่งไปทั่วไต่ยังไง ไม่ว่าคู่ค้ารายไหน
เข้ามาผมก็ต้องก้มหัวแสดงความขอบคุณที่นำผลิตภัณฑ์ดีๆ มาให้”

“แต่ตำแหน่งของคุณฟังดูแข็งแกร่งใช่มั้ย ดิฉันเลยนะครับ เพราะ
คุณปฏิเสธตัวอย่างผลิตภัณฑ์ใหม่ได้เลยโดยอ้างว่าใช้ไม่ได้เหมือนกับที่
ประธานบริษัทของเราชอบทำ”

“ผมคงไม่พูดอะไรแบบนั้นหรอกครับ อย่าเอาเขามาเป็นเยี่ยงอย่าง
จะดีกว่า”

“นั่นสิ ว่าแต่สำนักงานกรีปอยู่ที่ไหนหรือครับ”

“อยู่ที่โทสุ เดินทางจากสถานีชินโทสุประมาณสิบนาที”

“ว้าว เท่ากับว่าประหยัดเวลาเดินทางไปทำงานกลับบ้านได้ตั้งครึ่ง
เย็นเลย แบบนี้ถือเป็นการเปลี่ยนงานในอุดมคติเลยนะครับ”

“จะดีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ คงต้องลองทำดูก่อน”

“ไม่หรอกครับ ผมรู้ว่าต้องดีแน่ จำนวนขายสินค้าภายใต้แบรนด์
กรีปก็เพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ทั้งอาหารหมักดอง อาหารสำเร็จรูป และขนมหวาน
ล้วนรุกร้าอาณาเขตของวาทามิกิฟูด ผมว่าท่านประธานอาจเสียใจ แทนที่
จะเพิ่มยอดขายแต่กลับไม่ได้เสนอขายสินค้าและทำการตลาดกับกรีปก็
อย่างเหมาะสม เขาชอบดูถูกร้านค้าขนาดเล็กใจแข็ง ผลลัพธ์ออกมาแบบนี้
นับว่าเป็นการตอบโต้ได้อย่างถึงพริกถึงขิงเลยนะครับ”

“จะว่าแบบนี้ก็ได้”

ประธานโทมิโนะมักปรากฏตัวก่อนการประชุมระดับผู้จัดการ ซึ่ง
จัดขึ้นในห้องประชุมใหญ่ทุกสองสัปดาห์ เพื่อกล่าวางสิ่งบางอย่างที่
เหมือนการบรรยายสั่งสอนไม่มีผิด ครั้งหนึ่งเขายกตัวอย่างร้านราเม็ง
ยอดนิยมในละแวกนั้นว่า ไม่ว่าร้านจะโด่งดังได้รับความนิยมขนาดไหน
สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นเพียงร้านเล็กๆ ที่มียอดขายจำกัด สำหรับผู้ขายคนนั้น
ปริมาณยอดขายคือสิ่งสำคัญที่สุด อย่างไรก็ตามไม่เคยเปลี่ยน
ทัศนคติที่ชอบดูถูกเหยียดหยามร้านค้าเล็กๆ ซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็กก็ได้

รวมกลุ่มกันเพิ่มจำนวนผลิตภัณฑ์ภายใต้แบรนด์ของกริปกริป กระทั่งกลายเป็นภัยคุกคามต่อวาทามิกิ

“จริงสิ พุดถึงท่านประธานก็นึกขึ้นได้ วันนี้คุณได้กล่าวลาท่านด้วยหรือเปล่าครับ”

“ไม่ ผู้จัดการฝ่ายไม่ได้บอกให้ไปพูดอะไรที่ห้องทำงานท่านประธาน”

“ผมขอเดา ท่านประธานนั้นคงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นอะไรที่ต้องเจอหน้าคนที่กำลังจะลาออก แต่เพราะเป็นกริปกริปนั้นละเขาเลยไม่บอกใคร คุณอาโอบะ ช่วยเอาผมออกไปด้วยเถอะ ผมก็อยากทำงานด้านจัดซื้อเหมือนกันนะครับ”

“อย่าล้อเล่นแบบนั้นเลย ทำไมคุณไม่บอกวาทามิกิล่ะ ว่าอยากย้ายไปรับผิดชอบงานจัดซื้อ”

“การจัดซื้อของวาทามิกิเป็นเรื่องของวัตถุดิบ ผมชอบงานที่ได้ทดลองชิมผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปนะครับ”

“ตอนนี้คุณก็กำลังทำหน้าที่ชิมให้บริษัทอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ผมอยากชิมผลิตภัณฑ์ที่ผู้ผลิตเอามาให้ต่างหาก จะได้ตัดสินคุณภาพว่าดีหรือไม่ดี หน้าที่แบบนี้ทำแล้วรู้สึกเหมือนเป็นคนสำคัญขององค์กรยังไงไม่รู้”

“อย่าคิดแบบนั้นสิ มัวแต่ชิมจนน้ำหนักตัวเพิ่ม เดี๋ยวก็เป็นโรคหลอดเลือดสมองและเบาหวานหรือจะแย่เอาละ”

“อ้าว ไหง่มาลงที่ผมแบบนั้นล่ะครับ” อาซาโนะทำหน้าบูดบึ้ง เอามือข้างหนึ่งแตะท้ายทอย “คุณอาโอบะ พุดดักคอแบบนี้ จบหนักพอดี”

ผมหัวเราะพลางยกเบียร์ขึ้นดื่ม รู้สึกว่ากลัมน้ำที่แก้วผ่นคนคลายลงงานใหม่ดูน่าสนุก หากผลงานของกริปกริปดีขึ้น ย่อมเปิดช่องให้เอาคืนวาทามิกิพุดที่บังคับให้ผมลาออกได้

ขณะนั่งข้างกันบนรถไฟเจอาร์ซากลับ อาซาโนะเอาแต่พุดซ้ำๆ “คุณอาโอบะโชคดีซะมดยาด” พอเขาดังท่าจะลงสถานีก่อนหน้าผมหนึ่ง

สถานี่ อาซานะก็เอยด้วยความขุ่นเคืองใจ น้ำเสียงไร้ความเสแสร้ง “คุณเป็นคนแรกที่หนีไปจากเรือที่กำลังจะอัปปาง ขึ้นเรือความเร็วสูงฝ่าคลื่นลมแรงมุ่งหน้าสู่ทะเลกว้าง ผมละอิจฉาคุณจริงๆ”

กว่าผมจะถึงบ้านเวลาก็กว่งไปหลังสามทุ่มแล้ว โทโมเอะ ภรรยา กำลังอาบน้ำ ส่วนริตะ ลูกสาวซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมสองคงอยู่ในห้องบนชั้นสอง เพราะเห็นแสงสว่างสาดลอดจากบานหน้าต่างห้องเธอ

ผมทิ้งตัวลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่นที่เปิดแอร์อยู่ วางเสื้อสูทพาดไว้บนที่วางแขนก่อนแหงนหน้าขึ้นมองเพดาน

นี่คือการผจญภัยครั้งแรกในชีวิตของผม ตั้งแต่โรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย ผมเลือกไปในที่ซึ่งเขาคิดว่าศักยภาพของตนพอถูไถผ่านไปได้ และจะไม่เกิดปัญหาใดระหว่างนั้น ในความคิดเขา การได้งานที่วาทามิกิพูดไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เพราะมีรุ่นพี่ศิษย์เก่าจากมหาวิทยาลัยเดียวกันทำงานอยู่ที่นั่นหลายคน จึงเข้าทำงานได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

แม้ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับงานด้านการขาย แต่ผมก็ตระเวนไปตามพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ใช้นุคลิกที่เป็นมิตรสร้างความประทับใจแก่ลูกค้า และรักษาสติเฉลี่ยของฝ่ายขาย ผมไม่เคยทำผิดพลาดร้ายแรงแต่ก็ไร้ผลงานดีเด่นให้เห็นเป็นประจักษ์ ถึงอย่างนั้น ผมยังโชคดีที่ได้เป็นผู้ช่วยผู้จัดการแผนก สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคยทำงานพาร์ตไทม์เป็นครูสอนพิเศษให้เด็กชายมัธยมต้นคนหนึ่งที่ครอบครัวมีอันจะกิน แม่ของเด็กพูดว่า ‘ขอขอบคุณคุณอาโอบะมากนะคะ ช่วยให้ลูกชายสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายจนได้ ทั้งที่คนแถวนี้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่มีทางทำได้หรอก’ ส่วนพ่อของเขาเป็นผู้บริหารบริษัทการค้าขนาดกลางแห่งหนึ่ง จึงช่วยเพิ่มการส่งออกของวาทามิกิพูดไปยังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ หากไม่มีสัมพันธดังกล่าว ผมคงยังเป็นแค่ระดับหัวหน้าแผนกต่อไป

นอกจากนี้ผมยังติดหนี้บุญคุณความช่วยเหลือจากพ่อตา ที่ทำให้ผมซื้อบ้านสองชั้นขนาดเล็กหลังนี้ได้ ในราคาต่ำกว่าราคาท้องตลาดมากโข แม้เป็นเงินกู้เพื่อการซื้อบ้าน แต่ก็ชำระคืนได้เร็วกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่ซื้อบ้านขนาดใกล้เคียงกัน

“ความสามารถมาพร้อมกับโชคชะตาจริงๆ ...” เขาสรุป

ใช่ การเปลี่ยนงานไปอยู่กับกรีปกรู๊ปได้ คงเพราะโชคช่วยไม่ต่างกัน ประมาณสี่เดือนก่อน ซิมิซี มาซาฟุมิ เพื่อนข้างห้องในอะพาร์ตเมนต์เดียวกันสมัยที่ผมยังเป็นนักศึกษา เขาติดต่อมาว่า ‘ออกมาเจอกันหน่อยสิ’ เราเคยอยู่ชั้นปีเดียวกัน เรียนคณะนิติศาสตร์ ทั้งยังชอบกีฬามวยปล้ำเหมือนกันจึงมักชวนกันไปนั่งดื่มเหล้าราคาถูกอยู่ที่ห้องของคนใดคนหนึ่ง จนดึกตื่น พุดคุยเกี่ยวกับรูปแบบการต่อสู้ เอกลักษณะเฉพาะตัวของนักมวยปล้ำชื่อดังในอดีต และดูวิดีโอการแข่งขันมวยปล้ำที่เป็นกระแส

ซิมิซีชวนผมไปงานเลี้ยงรุ่นที่ร้านอิซากายะหลังไม่ได้เจอกันนานจู่ๆ ซิมิซีก็โผล่ถามว่า อยากมาทำงานที่กรีปกรู๊ปไหม... คาซึนาริตกใจไม่น้อย ด้วยนึกว่าซิมิซีอยากคุยกับเขาเรื่องงานเลี้ยงรุ่นหรืออะไรทำนองนั้น ซิมิซีได้งานครั้งแรกที่บริษัทอสังหาริมทรัพย์ แต่ด้วยเส้นสายที่มีกรรมกรคนหนึ่งเป็นญาติ จึงได้ย้ายไปทำงานที่กรีปกรู๊ปเมื่อประมาณสิบปีก่อน และตอนนี้เขารั้งตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายกิจการทั่วไป

ตอนแรกคาซึนาริตกใจกับคำชวนที่ว่าไม่น้อย แต่คิดในใจว่านี่อาจเป็นการชี้ทางสว่างจากเมืองบน ด้วยมีข่าวลือหนาหูว่า วาตามิกิพุดจะปรับโครงสร้างบริษัทในไม่ช้า โดยมีแผนลดจำนวนพนักงานให้เหลือต่ำกว่าสิบล้านคน ขั้นตอนแรกของแผนคือ ให้ผู้จัดการแผนกประมาณหนึ่งในสี่เกษียณอายุก่อนกำหนด ก่อนขยายขอบข่ายไปยังพนักงานตำแหน่งอื่น สาเหตุที่บริษัทเริ่มต้นกำจัดผู้จัดการแผนกก่อน อาจเพื่อโน้มน้าวให้พนักงานเชื่อว่า ขนาดหัวหน้าของพวกเขายังถูกบีบให้ลาออก ไม่ต่างกับการเชือดไก่ให้ลิงดู

เพราะชิมิซึชวนเขาถูกจังหวะ มีหรือคาซึนาริจะไม่พิจารณา

ประการแรก ต้นตอที่ฝ่ายบริหารวามิกิฟูตประสบปัญหาคือความล้มเหลวในการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์และการลงทุนหุ้นตามคำสั่งเอาแต่ใจของประธานโทมิโนะ แม้ผลออกมาเช่นนี้แต่เขาก็ยังพู่ซึดำรงตำแหน่งเป็นประธานเจ้าของบริษัทต่อไป ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร ทั้งยังวางแผนไล่เหล่าพนักงานที่ทำงานหนักให้บริษัทมาตลอดออก ปล่อยพวกเขาไปตามยถากรรม เมื่อมีคณิพากษิวิจารณ์ว่าปลอมแปลงแหล่งที่มาของเนื้อวัวที่ใช้ในอาหารแช่เย็น ประธานโทมิโนะกลับแสดงความเห็นกับสื่อมวลชนโดยพุดอ้อมแถมว่า ‘ไม่ทราบเรื่องนี้’ อย่างไรก็ตาม มีเสียงซุบซิบหนาหู ที่จริงไม่เพียงแต่ประธานโทมิโนะรู้เรื่องนี้อยู่แก่ใจ เขาเองนั่นละที่เป็นคนสั่งให้ปลอมแปลงข้อมูล เรื่องนี้เข้าหูคาซึนาริผ่านเสียงกระซิบปากต่อปากใครหลายคน โดยต้นตอของเสียงกระซิบคืออดีตผู้จัดการโรงงานที่เกษียณอายุไปแล้ว จึงพุดได้ไม่เต็มปากว่าจริงหรือเท็จ แต่เรื่องพรรค์นี้มีหรือประธานโทมิโนะจะทำได้

อยากลาออกจากบริษัทเฮงชวนี้ชะมัด—พนักงานในบริษัทหลายคนอยากพุดแต่พุดไม่ได้ อยากลาออกแต่ก็ออกไม่ได้ แต่ท้ายที่สุดคาซึนาริก็ทำได้ แม้เป็นเพราะโชคช่วยแต่เขาก็อยากชมตัวเองที่กล้าเสี่ยงทำเรื่องใหญ่ขนาดนี้

ใช่ เมื่อถึงเวลาต้องตัดสินใจนับว่าเขาเป็นผู้ชายใจเด็ดคนหนึ่ง

“เฮ้อ” คาซึนาริพ่นลมหายใจด้วยความรู้สึกพึงใจขึ้นบนเพดานจังหวะนั้นได้ยินเสียงโทโมเอะ ปรรยาพุดว่า “โอะ ยึมน้อยยึ่มใหญ่เรื่องอะไรหรือคะ”

โทโมเอะสวมชุดนอนพันผ้าขนหนูรอบศีรษะ เธอถึงเก้าอี้ที่โต๊ะอาหารออกมานั่งแล้วถามด้วยเสียงเนิบนาบขึ้นจุมูกตามปกติของเธอ “มีเรื่องอะไรดีๆ หรือคะ ถึงได้ดีอกดีใจขนาดนั้น”

“นี่คุณกำลังยึ่ม?”

“อ้อ ตีใจที่ได้เปลี่ยนงานนะ”

หลังคาชีนาริตัดสินใจเกษียณอายุก่อนกำหนดจากวาทามิกิฟูดและย้ายไปทำงานที่กรีนกรู๊ป แม้โทโมเอะจะไม่ชอบความเป็นเผด็จการของประธานโทมิโนะเท่าไรนักแต่ก็ไม่อยากให้สามีลาออกอยู่ดี ซึ่งท้ายที่สุดเธอก็ไม่ได้คัดค้าน

“อ้าว แล้วทำไมต้องพะอืดพะอมอย่างนั้นล่ะ”

“เหมือนได้กลิ่นกระเทียมนะค่ะ” โทโมเอะพูดพร้อมโบกมือข้างหนึ่ง บัดอากาศปลายจุมูก

“ไอ๊ะ โทษที” คาชีนารินวินหน้าเล็กน้อย “ผมไปกินยากินูกับอาซาโนะมานะ”

“อ้อ คุณอาซาโนะคนนั้นเอง เขารู้เรื่องที่คุณจะไปทำงานที่กรีนกรู๊ปหรือเปล่า”

“ผมบอกเขาไปแล้ว แถมยังให้เขาเก็บเสียงไว้”

“ถ้าอย่างนั้นอีกไม่นานคงได้รู้กันทั่ว”

“ไม่เป็นไร ถึงคนอื่นจะรู้ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“ทุกคนจะอิจฉาคุณสิไม่ว่า”

“ไม่เห็นมีอะไรน่าอิจฉา ผมแค่ย้ายไปทำงานบริษัทเล็กกว่าวาทามิกิตั้งเเยอะ”

“ก็สภาพของวาทามิกิตอนนี้กำลังวิกฤตไม่ใช่หรือ”

“แต่คงไม่ล้มละลายในเร็ววันนี้หรอก”

“งานไหนที่เราพอใจก็ถือว่าคุ้มค่าแล้วละ ไม่จำเป็นต้องเป็นบริษัทใหญ่โตอะไรหรอก คุณย้ายจากวาทามิกิที่กำลังวิกฤตไปเข้าบริษัทที่ธุรกิจกำลังเติบโต ก็ถือว่าการเพิ่มพูนศักยภาพในอาชีพการงาน เวลาที่ใช้เดินทางไปทำงานก็น้อย คุณจะได้นอนนานขึ้นอีกหน่อยในตอนเช้า”

“เรื่องนี้แหละที่ถูกต้องที่สุด”

“อ๊ะ นั่นสิ” โทโมเอะยืนขึ้น ค้อมศีรษะลงต่ำ “ขอบคุณมากนะคะ

ที่คุณอุตส่าห์ทำงานหนักมาตลอด”

“พูดอะไรแบบนั้นล่ะ ทำตัวอย่างกับคนแปลกหน้า ทั้งที่เราเป็นคนในครอบครัวแท้ๆ”

“ให้ตามริตะไหม”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” คาซึนาริโบกมือห้าม “ถ้าคุณจะให้ผมพูดเรื่องนี้กับลูกเดี่ยวบรรยาอากาศก็ร่อยเปล้าๆ”

“ลองกันหน่อยไหมคะ ออกไปกินอะไรแพงๆ นอกบ้านกัน พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์พอดี”

“อ้อ เอาสิ ก็ลองดูว่าจะเป็นอะไรดี แต่ผมไม่เอาเนี่ยอย่างแล้วนะ ริตะชอบกินอะไรล่ะ สงสัยเป็นไก่ทอดตามเคย”

“นั่นมันเรื่องตั้งแต่ตอนลูกเรียนชั้นประถมต่างหาก ตอนนี้อยู่เหมือนแกะชอบข่วนหน้าปลาไหลที่กินตอนวันปีใหม่ที่บ้านพ่อแม่ฉัน”

บ้านเกิดของโทโมเอะคือเมืองคุรุเมะ ขัรบถประมาณสี่สิบนาทีจากที่นี่

“ข้าวหน้าปลาไหลหรือ รู้สึกรู้ว่ามีร้านเฉพาะข้าวหน้าปลาไหลอยู่แถวสถานีนะ”

“จ้ะไปกันพรุ่งนี้กันดีกว่า”

“ถามริตะดูก่อนเถอะ ขนาดครั้งล่าสุดลูกยังออกไปกว่า ‘ไม่ไปหรอกขอเป็นเงินสดแทนดีกว่า’ อยู่เลย”

“ถ้าเป็นข้าวหน้าปลาไหลคงไม่มีปัญหาอะไรหรอกค่ะ ฉันว่าคุณไปอาบน้ำก่อนเถอะ”

“อ้อ”

คาซึนาริพยักหน้า ก่อนเอื้อมมือดึงเสื้อแจ็กเก็ตมาล้วงสมาร์ตโฟนจากกระเป๋าด้านหลัง เขาปิดโทรศัพท์ตั้งแต่เย็นเพราะกลัวว่าอาจมีโทรศัพท์จากใครบางคนในวาทามิกิที่เขาไม่อยากจะถูกด้วยต่อสายเข้ามา

พอเปิดเครื่องอีกครั้ง ข้อความเสี่ยงสองข้อความจากซิมซึกิก็ปรากฏ

ขึ้น เขาเป็นผู้จัดการแผนกกิจการทั่วไปของกรีกู๊ป ทั้งสองข้อความฝากไว้ว่า “ชิมิชีจากกรีกู๊ป ช่วยโทร.กลับมาฉันด่วน”

พอคาซึนาริโทร.ไป ชิมิชีก็รับสายทันที

“ว่าไง เหนื่อยแะเลยสิ” คาซึนาริซิงพูดก่อน “วันนี้ฉันลาออกจากวาทามิกิตามที่ตกลงกันไว้แล้วละ”

“เรื่องนั้น... ฉันต้องขอโทษแก่จริงๆ วะ”

“หมายความว่าไง”

“แล้วไอ้ใหม่มาว่า ประธานกรีกู๊ปเปลี่ยนคนใหม่เมื่อสามวันก่อน”

“อ้อ รู้จากอีเมลประชุมคณะกรรมการวิสามัญ เห็นว่าสุขภาพประธานคนก่อนไม่ค่อยดีเลยแต่งตั้งประธานคนใหม่ คาตาโนะ ทาเคชิ อดีตเจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ตเคียวมารุมาก่อน”

“ไอ้ และจากนโยบายของประธานคนใหม่ การรับแก่เข้าทำงานครั้งนี้ดูแล้วคงลำบากไม่น้อยเลยวะ”

กว่าคาซึนาริจะเข้าใจว่าปลายสายหมายถึงอะไรต้องใช้เวลาอยู่หลายวินาที ทันใดนั้นทุกอย่างรอบตัวคาซึนาริพลันมืดมิด เขารู้สึกเหมือนโซฟาที่นั่งอยู่สูญเสียความมั่นคง

“มะ หมายความว่ายังไงกัน”

โทโมเอะคงสังเกตเห็นอาการปฏิกิริยาของสามี จึงคิดว่ามีอะไรผิดปกติ เธอปรี่เข้ามาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “เกิดอะไรขึ้นคะ”

2

“ฟ้าครีမ်จริง” คาซึนาริเอย์พลางบังคับพวงมาลัยรถนิสสันคิวบ์ สีช็อคโกแลต ทว่าไร้คำตอบจากทั้งโทโมเอะที่นั่งอยู่เบาะข้างคนขับ และริตะที่นั่งอยู่เบาะหลัง เมื่อมองผ่านกระจกหลังตรวจดูท่าที่ลูกสาว ปรากฏว่า ริตะใส่หูฟังเบนสายตาเหม่อมองออกไปข้างนอก สีหน้าว่างเปล่า คงกำลัง ฟังเพลงจากสมาร์ทโฟน นั่นอาจเป็นสัญญาณบอกว่าเธอไม่อยากคุย กับพ่อ

“สงสัยข้าวหน้าปลาไหลไม่อร่อย”

พวกเราเพิ่งกินข้าวหน้าปลาไหลที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งข้างถนน ทางหลวง ตั้งอยู่ไม่ไกลนักหลังจากข้ามแม่น้ำชิคุโกะ ‘เรายังจะกินข้าวหน้า ปลาไหลกันอยู่ไหม’ โทโมเอะถามหลังเห็นราคาในเมนูเป็นครั้งแรก ‘กินข้าว หน้าปลาไหลนี้แหละ’ คาซึนาริยื่นกราน ริตะจึงกินข้าวด้วยสีหน้าบูดบึ้ง แต่พอเห็นลูกสาวกินจนเกลี้ยง แสดงว่าฝีมือร้านนี้ก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิด

ที่จริงพวกเขาวางแผนจะไปกินอาหารข้างนอกตั้งแต่วันเสาร์ที่แล้ว แต่ตอนนั้นไม่มีอารมณ์อยากออกไปไหนเท่าไร จึงเลื่อนแผนออกไปอีก แปดวัน ทั้งที่วันนี้ไม่มีใครออกปากว่าอยากกินแต่คาซึนาริอยากทำอะไรสักอย่างกับบรรยากาศอิมมืครีမ်แบบนี้ จึงเสนอให้ทุกคนออกไปกินข้าว ที่ร้านข้าวหน้าปลาไหล

เมื่อมองเลขขึ้นไปจากกระจกหน้ารถ หมูเมฆเริ่มรวมตัวหนาแต่

แสงแดดยังเจิดจ้าแม้วงเช้าเดือนกันยายนแล้วก็ตาม ทำให้ความร้อนช่วงกลางวันยังคงระอุไม่หาย

โทโมเอะอาจคิดว่าถ้าไม่มีใครตอบคำถามคาซึนาริเลยคงดูไม่เจ็ด จึงพูดว่า “ราคาแพงขนาดนั้น ไม่แปลกหรอกที่ถูกรอย”

“ปลาไหลตามธรรมชาติมีน้อยลง ช่วงหลังจึงมีการเพาะเลี้ยงปลาตุ๊กที่มีรสชาติเหมือนปลาไหลทุกประการแทน แถมจำนวนส่งออกก็เพิ่มมากขึ้น ถึงเกิดการจ้างงานตำแหน่งที่เกี่ยวกับการผสมอาหารเพื่อใช้เลี้ยงปลาตุ๊ก”

“พ่อจะเป็นผู้ช่วยผู้จัดการซูเปอร์มาร์เก็ตได้จริงหรือ”

“พ่อจำเป็นต้องทำ”

“ไม่เห็นเหมือนงานที่พ่อเคยทำมาเลย”

“ไม่หรอก พ่อไม่คิดอย่างนั้น พ่อใช้ความรู้การขายไปประยุกต์ใช้กับงานได้เพราะต้องหักทายลูกค้าด้วยรอยยิ้ม อย่างน้อยพ่อก็มีลูกน้องอยู่ด้วย ก่อนหน้านั้นพ่อก็มีลูกน้องให้บริหารจัดการ ไม่ใช่มือใหม่สักหน่อย”

“แต่พนักงานของวาทามิกิกับพนักงานพาร์ตไทม์ผู้หญิงในซูเปอร์มาร์เก็ตไม่เหมือนกันสักนิด ถ้าเธอทำให้พวกเธอไม่โห้ขึ้นมา พวกเธอไม่เหลียวแลพ่อแน่ บางครั้งถึงขนาดใช้วิธีข่มขู่ ‘ถ้าผู้ช่วยผู้จัดการไม่ลาออก พวกเราจะลาออกเอง’ ก็มีมาแล้ว”

“อ้าว คุณลูก อย่ามาขู่กันแบบนี้สิ...”

“ลูกพูดถูก ผู้หญิงน่าจะจับกลุ่มกันได้เร็ว ส่วนผู้ชายไม่ค่อยไวกับเรื่องแบบนี้หรอกค่ะ แถมไม่ค่อยสังเกตอีกต่างหาก และถ้าทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นศัตรูได้ ทั้งกลุ่มก็พลอยเป็นศัตรูไปด้วย ยิ่งไงคุณก็ควรระวังเรื่องแบบนี้เอาไว้ด้วย”

“ครับ เข้าใจแล้วครับคุณผู้หญิงทั้งสอง...”

จากคำบอกเล่าของชิเมชิ ผู้จัดการแผนกกิจการทั่วไปของกริปปุคาตาโนะ ทาเคชิ ประธานคนใหม่ มีความสัมพันธ์เลวร้ายกับประธานคนก่อน จึงสอดส่ายสายตาดูหาข้อบกพร่องจากนโยบายที่เกิดจากการตัดสินใจของ

ประธานคนก่อน ทั้งยังล้มเลิกนโยบายหลายอย่าง เมื่อถึงเวลาต้องจ้าง คาชินาริแทนผู้จัดการแผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เพิ่งเกษียณอายุไป เพราะสิริ ประธานคนก่อน ต้องการบุคคลภายนอกที่มีความรู้ด้านผลิตภัณฑ์อาหาร เข้ามาทำงานกับบริษัท ทำให้สิริชี้แนะนำคาชินาริให้เข้ารับตำแหน่งนี้จากผู้สมัครหลายคน ทว่าประธานคนใหม่ไม่พอใจเรื่องนี้ เขาได้พูดดักไว้ว่า “ผมจะเป็นคนตัดสินใจเองว่ากริปปิจะขายอะไร ทุกอย่างต้องจัดการตามความเห็นชอบของผม รูปแบบการทำงานแบบนี้เหมือนกันกับเคียวมารุ ชูเปอร์มาร์เก็ตที่ผมเคยบริหาร” มินาฮ่ายังส่ายส่ายหัวว่า เวลานี้ตำแหน่งผู้จัดการแผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์ยังไม่จำเป็นต้องมี

“คุณมาบอกอะไรกับผมเอาป่านี่ละ งานก็ลาออกไปแล้ว” คาชินาริพูดเสียงสั้นเครือ แต่สิริที่ถือถ้วยปลายสายกลับตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดว่า “เอาเถอะครับ รออีกสักหน่อยก็แล้วกัน เคียวมาจัดการเรื่องนี้ให้” ท่าที่ที่สิริชี้แสดงออกดูราวกับว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของเขา

เขานอนไม่หลับอยู่ห้าวัน กระทั่งสิริโทรหาเขาอีกครั้ง เพราะโทโมเอะเป็นคนคิดมากอยู่แล้ว จึงปรามไม่ให้คาชินาริเข้าไปข้องเกี่ยวกับกริปปิอีก แม้ถึงขั้นต้องจ้างทนายความและชนะคดีก็ตาม ค่าชดเชยที่ได้คงไม่ได้เป็นเงินมากมายอะไรนัก แต่ถ้าคาชินาริหางานใหม่ไม่ได้ เงินที่มีย่อมร่อยหรอจนอาจต้องยอมขายบ้าน ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังบ่ายพันท้ายไปพึ่งพาพ่อแม่ไม่ได้ สุดท้ายยิระก็ต้องละทิ้งความฝัน เด็กสาวอยากเรียนที่โรงเรียนดนตรี ช่วงหน้าสัปดาห์หวานชื่นนี้ หากใครในครอบครัวป่วยหนักทุกอย่างคงจบสิ้น

สิ่งที่สิริชี้แจงคือ ประธานอนุมัติให้เขารับคนเข้าทำงานตำแหน่งผู้จัดการแผนกผลิตภัณฑ์ของกริปปิได้ แต่ระหว่างนี้ต้องเข้าฝึกอบรมเป็นผู้ช่วยผู้จัดการของชูเปอร์มาร์เก็ตในเครือของกริปปิชั่วคราวไปก่อนเพื่อเรียนรู้งาน

คาชินาริโล่งอก ด้วยก่อนหน้านี้เขาฟุ้งซ่านต่างๆ นานา คิดถึงผลลัพธ์เลวร้ายกว่านี้มาก “โล่งอกไปที” โทโมเอะพูด แต่ไม่ทันไรก็กังวลเรื่องงาน

ของสามที่ซูเปอร์มาร์เก็ตขึ้นมามีอีก

ไม่มีการกำหนดระยะเวลาฝึกอบรม คาซึนาริไม่รู้ว่าตนต้องทำงานที่นั่นนานแค่ไหน แต่ถ้าเขาขยันขันแข็งทำงานที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหลายเดือน เข็มยอดขายได้ สำนักงานใหญ่กรีกัปคงเห็นว่าเขามีความรู้ความสามารถ และอาจให้เขาเข้ารับตำแหน่งผู้จัดการแผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์แน่นอน นี่คืจุดเริ่มต้นที่เขาต้องทนผ่านไปให้ได้

แล้วคาซึนาริจะเข็มยอดขายได้อย่างไร นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะที่ผ่านมาผู้จัดการร้านและพนักงานต่างก็ต้องทุ่มเทอย่างหนักทุกเมื่อเชือวันเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ว่านี้ ฉะนั้นงานนี้พวกเขาต้องทุ่มเทสรรพกำลังให้เต็มที่

อย่างไรก็ตาม เขาไร้ทางเลือกอื่นนอกจากต้องเดินหน้า เริ่มต้นจากการเรียนรู้งาน สร้างความไว้วางใจให้กับพนักงานหญิงพาร์ตไทม์ ศึกษาตัวอย่างซูเปอร์มาร์เก็ตที่ประสบความสำเร็จ และนำข้อดีของซูเปอร์มาร์เก็ตเหล่านั้นมาใช้ คงช่วยให้เขาก่อร่างสร้างความสำเร็จขึ้นมาได้... หลังได้ยินข่าวจากชิมิซึได้สามวัน คาซึนาริก็เดินดูร้านหนังสือ หาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ แม้เป็นวิธีแก้ปัญหาชั่วคราวแต่ก็หาข้อมูลที่ดีมีประโยชน์ได้ นั่นทำให้เขาเริ่มรู้สึกโล่งหากมองโลกในแง่ดี

เช่น เนื้อหาดอนหนึ่งจากหนังสือที่เขียนโดยไค้ชชายคนหนึ่งซึ่งเคยฝึกนักวิ่งมาราธอนหญิงโอลิมปิกมาแล้วหลายคน ครั้งหนึ่งเขาพบว่าจู่ๆ นักกีฬาก็เริ่มแสดงท่าทีห่างเหินอย่างไม่รู้สาเหตุ เขาตกใจมากเมื่อมารู้ทีหลังว่า สาเหตุเกิดจากการที่เขาเข้าไปนวดปฐมพยาบาลให้นักกีฬาหญิงคนหนึ่งซึ่งข้อเท้าแพลงระหว่างการฝึกซ้อม นี่ไม่ใช่การล่วงละเมิดทางเพศ เพียงแต่คนอื่นมองว่าเขาสนใจและเป็นห่วงเป็นใยนักกีฬาหญิงคนนี้อยู่คนเดียวเท่านั้น

จากหนังสือบทสัมภาษณ์ไค้ชชายผู้สร้างทีมวอลเลย์บอลหญิงให้แข็งแกร่ง ตอนแรกเขามีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับผู้เล่นหญิง จึงคิดลาออก แต่หลังจากรับไค้ชหญิงคนใหม่เข้ามาเสริมทัพ เธอแนะนำเขาทุกเรื่อง

อย่างละเอียด ทำให้ผู้เล่นมีทัศนคติดีขึ้น รวมถึงผลการแข่งก็ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ สิ่งที่เขาทำคือให้โค้ชหญิงบรรยายให้ตนฟังทุกวันว่า ผู้เล่นคนใดเปลี่ยนทรงผม วันเกิดของพวกเขาเธอคือวันไหน พวกเขาารู้สึกอย่างไร เป็นต้น ส่วนตัวเขาเองก็แค่หันถามไถ่พวกเขาให้บ่อยขึ้น เช่น ‘โอ๊ะ วันนี้คุณเปลี่ยนทรงผมหรือ ดูเข้ากับคุณดิฉัน’ และ ‘เจ็บเข่าซ้ายหรือเปล่า เจ็บมากไหม’ ความจริงโค้ชชายไม่เคยสังเกตทรงผมหรืออาการบาดเจ็บของนักกีฬาเลย คำแนะนำของโค้ชหญิงก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กลับกันการชมนักกีฬาคนใดคนหนึ่งต่อหน้านักกีฬาคนอื่น ๆ นับเป็นสิ่งไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ นักกีฬาคนอื่นเกิดความไม่พอใจ เคล็ดลับของเขาคืออยู่ชมเมื่ออยู่กับ นักกีฬาค้นนั้นตามลำพัง

“พอเข้าจังหวัดซากะ จู่ๆ ฉันก็รู้สึกวาทิศนข้างทางไม่เหมือนเดิม”
โทโมเอะตั้งข้อสังเกต

“ผมก็ว่าอย่างนั้น”

คาซึนาริเสตามองดูทิวทัศน์สองข้างทาง ตลอดทางหลวงเรียงรายด้วยร้านค้า ร้านปาจิงโกะ ร้านอาหาร และสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย หลังข้ามแม่น้ำชิคุโกะ เมื่อแล่นเข้าสู่จังหวัดซากะ ทิวทัศน์ที่เห็นกลับดูเหมือนเมืองจำลองสำหรับถ่ายละคร

หลังจากนั้นครูใหญ่คาซึนาริก็รู้สึกสาเหตุ แม้มีอาคารเรียงรายไปตามถนน แต่ด้านหลังอาคารเหล่านี้ล้วนเป็นท้องทุ่ง เมืองคุรุเมะมีลักษณะอาคารซ้อนอาคารทุกหลังตลอดถนน ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังขับรถผ่านเมืองใหญ่ แต่บริเวณนี้มีเฉพาะตัวอาคารที่ตั้งอยู่ริมถนนเท่านั้น

“เมืองอุกิสะที่เราอาศัยอยู่ก็เป็นพื้นที่ชนบทเหมือนกันนี่” คาซึนาริพูด แต่โทโมเอะกลับตอบด้วยคำถาม “ไม่เคยได้ยินชื่อร้านอิโนะตะเลย คุณว่าไหม”

“นั่นสิ แถมเป็นร้านเดียวในเมืองซากะอีกต่างหาก”

“สังหรณ์ไม่ดียิ่งไปบอกไม่ถูก”

โทโมเอะติดนิสัยชอบใช้ภาษาสุภาพเป็นพิเศษเวลาพูดจาเหน็บแนม

“ผมว่าไม่น่ามีอะไรหรอก” คาซึนาริตอบ

สถานที่ฝึกอบรมที่ชิมิซึ ผู้จัดการแผนกกิจการทั่วไปของกริปปูร์แจ่ง เขาคือ ร้านค้าในเครือชื่อร้านอินทาสะ เนื่องจากการฝึกอบรมเงินเดือนที่ให้แก่กริปปูร์จึงเป็นเงินเดือนขั้นพื้นฐานเท่านั้น

“ไม่ใช่ว่าอีกไม่นานคุณก็จะตกเป็นเป้าการปรับโครงสร้างอีกหรอกนะ รู้หรือเปล่าว่าบริษัทหลายที่ชอบกลั่นแกล้งพนักงานที่ต่อต้านการปรับโครงสร้างใหม่ บังคับให้ลาออกโดยสั่งให้ทำพวงานตัดหญ้า ไม่ก็กลั่นสั่งให้ทำความสะอาด อ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม”

“ผมเป็นแค่ผู้ช่วยผู้จัดการชูเปอร์มาร์เก็ตเอง ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอกนะ”

“ตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการนั้นละที่ทำให้เอะใจสงสัย ปกติไม่มีตำแหน่งนี้ในชูเปอร์มาร์เก็ตนี่ สงสัยบริษัทใช้โอกาสนี้บังคับให้คุณทำในสิ่งที่ไม่มีความอยากทำ อย่างการจัดการข้อร้องเรียนของลูกค้า ไม่ก็ดูแลขยะสดพวกเศษอาหาร สุดท้ายก็บังคับให้ลาออกโดยสมัครใจแน่นอน”

การมองโลกในแง่ร้ายของโทโมเอะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรหรอกนะ” คาซึนาริพูดด้วยรอยยิ้มอันขมขื่น “ชิมิซึ ผู้จัดการแผนกกิจการทั่วไปเป็นคนดึงผมเข้ามาทำงานนี้ แล้วเขาก็เคยมางานแต่งงานของเราด้วยนะ”

“โทษทีเอะ ฉันท้าไม่ได้หรอกว่าคุณชิมิซึหน้าตาเป็นยังไง”

“เอาเป็นว่าคุณไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้แล้ว ผมมั่นใจว่างานนี้น่าจะให้ผลตอบแทนคุ้มค่ากว่าตอนผมอยู่กับวาตามิกิแน่นอน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ก็ดีค่ะ”

คาซึนาริอยากเห็นร้านโดยไร้อคติ เขาจึงไม่ได้หาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตมาก่อนว่าร้านนี้เป็นชูเปอร์มาร์เก็ตแบบไหน ในความรู้สึกเขา ร้านนี้คงเป็นร้านท้องถิ่นที่ได้รับความนิยม จากการอยู่รอดปลอดภัยมาอย่างยาวนาน

แม้ในช่วงอุตสาหกรรมแข่งขันสูงเช่นนี้

ครั้งนี้เขาจึงไม่บนเรือนร้านค้ามีขนาดเล็ก ด้วยร้านฮินาตะเป็นเพียงสถานที่ทำงานชั่วคราว อีกอย่างขนาดร้านที่เล็กอาจเพิ่มโอกาสให้เขาทำงานฝ่ายขายได้

หลังบทสนทนาเงียบไปครู่ใหญ่ ขณะจอตรอสัญญาณไฟจราจรโทโมเอะพลันพูดขึ้นว่า “ถ้าคุณได้ทำงานที่สำนักงานใหญ่ที่กรุงเกียวโต คงง่ายกว่านี้ แต่ร้านฮินาตะอยู่ไกลมากนะคะ คิดไว้หรือยังว่าจะเดินทางยังไง” ร้านฮินาตะตั้งอยู่ในเมืองซากะ เมื่อลองตรวจดูคร่าวๆ ในกูเกิลแมปพบว่าร้านอยู่ห่างจากสถานีเจอาร์ที่ใกล้ที่สุดประมาณสี่กิโลเมตร

ถ้าผมเดินทางไปทำงานด้วยรถนิสสันคิวบีคันนี้ คงจะใช้เวลาราวชั่วโมงครึ่งในแต่ละเที่ยว แต่คำตอบของโทโมเอะคือไม่ เพราะนิสสันคิวบีคันนี้เป็นรถคันเดียวของครอบครัว ไม่เพียงแต่ต้องใช้ขับออกไปจ่ายซื้อของประจำวันเท่านั้น แต่เธอยังใช้เดินทางไปกลับสำนักงานบัญชีภาษีของพ่อตาอยู่บ่อยครั้งด้วย โทโมเอะใช้คุณสมบัติการทำบัญชีระดับสองของเธอช่วยงานพาร์ตไทม์ที่บ้านพ่อแม่เป็นครั้งคราว ปกติเธอมักทำงานโดยใช้คอมพิวเตอร์ที่บ้าน และต้องใช้ใช้รถรับส่งเอกสารสำคัญประมาณสัปดาห์ละครั้ง

“ซื้อรถมือสองสักคันดีไหม”

“แต่คุณไม่น่าเป็นผู้ช่วยผู้จัดการที่ร้านฮินาตะนานขนาดนั้นนี่คะ เกิดอยู่ดีๆ คุณไม่ต้องใช้รถขึ้นมาก็ขาดทุนกันพอดี คิดดูสิ ตอนซื้อราคาเท่าไหร่ แล้วตอนขายจะขายได้เท่าไหร่ ถ้าเห็นตัวเลขคุณจะรู้ว่าเราขาดทุนเยอะเลย”

“งั้นเช่ารถดีไหม เช่ารายเดือนก็น่าจะดี”

“เทียบราคาก่อน ค่อยตัดสินใจดีกว่า”

“จะดีหรือคุณ ถ้าตัดสินใจโดยดูจากจำนวนเงินเพียงอย่างเดียวก็คงไม่ถูก ถ้าผมต้องเดินทางไปทำงานด้วยรถสาธารณะก็ต้องเปลี่ยนรถไฟที่

สถานีโทสุ แล้วต่อรถบัสจากสถานีซากะอีก รอนานจะตาย แถมยังยุ่งยาก และเหนื่อยสุดๆ ผมว่าเช่ารถยนต์ขับไปทำงานน่าจะดีที่สุด”

“แต่แค่เขาไปอย่างเดียวก็ใช้เวลาตั้งชั่วโมงครึ่ง”

“แค่ชั่วโมงรวเท่านั้นเอง ผมทนได้”

“ทางกริปกรุ๊ปไม่มีหอพักให้หรือคะ”

“เอ่อ ทางนั้นบอกว่าให้ได้ ถ้าผมร้องขอ...”

ผมไม่อยากจะย้ายออกไปอยู่ลำพังคนเดียว แม้เป็นช่วงสั้นๆ ก็ตาม ตอนอยู่ที่วาทามิกิ ผมรู้จักรุ่นพี่และเพื่อนร่วมงานสามคนที่หย่าร้าง หลังถูกย้ายไปประจำที่สำนักงานขายในโตเกียวและโอซาก้า แม้การย้ายงานไปใช้ชีวิตตามลำพังอาจไม่ใช่สาเหตุหลักของการหย่าร้าง แต่ที่แน่ๆ มันเพิ่มความเสี่ยงให้สามีภรรยาหย่าร้างเพิ่มขึ้น

งานที่ไม่คุ้นเคยทำให้ผมรู้สึกเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ ผมก็รู้สึกหดหู่มากเมื่อคิดว่าต้องกลับบ้านไปอยู่ในอะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ที่ว่างเปล่าคนเดียว กินข้าวกล่องติดสติกเกอร์ลดราคา พลังนั่งดูทีวีอย่างหงอยเหงา แต่ละวันดำเนินไปเช่นนั้นไม่จบสิ้น

โทโมเอะคงไม่เข้าใจความรู้สึกของผมในเรื่องนี้ จึงโจมตีเขาด้วยถ้อยคำเชิงลบอีกครั้ง “ยิ่งคนที่ไม่ค่อยได้ขับรถด้วยแล้ว เวลาเหนื่อยจากการทำงานแล้วต้องมานั่งหลังพวงมาลัย มีแนวโน้มเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายออกนะคะ”

ยังไม่ทันได้ข้อสรุป โทโมเอะพลันกระซิบกระซาบเพิ่มเติม “ฉันว่าช่วงนี้โรคพิษหายามเลื่องกิจกรรมชมรม”

เมื่อคาซึนาริมองกระจกมองหลัง เห็นริตะยังคงใส่หูฟัง สายตาเหม่อมองดูทิวทัศน์ด้านนอกอยู่เหมือนเดิม

“เพราะอะไร” คาซึนาริกระซิบถาม

“ลูกบอกว่า ชมรมร้องเพลงประสานเสียงอยู่ในระดับสูงเกินกว่าเธอจะรับมือได้ แคมครูยังบังคับให้ริตะเป็นคนสอนร้องเพลงประสานเสียง

อีกต่างหาก เธอเลยบอกรุ่นพี่ที่กลุ่มเพื่อนว่าเธอไม่มีทางสอนพวกเขาได้หรอก”

“คงอย่างลู่กว่า งานนี้ปัญหายุ่งยากอยู่แล้วละ”

“ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่ถ้าริตะลาออกจากชมรมร้องเพลงประสานเสียง อาจมีผลกระทบต่อการเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้ เพราะริตะเองก็ตั้งใจอยากเข้าเรียนหลักสูตรดนตรี”

เมื่อคุณจะมีโรงเรียนมัธยมเปิดสอนหลักสูตรดนตรี หากเข้าเรียนที่นี่ได้ ก็นับเป็นทางลัดในการเข้าเรียนต่อในวิทยาลัยดนตรี

“แล้วเราควรทำยังไงกันดีล่ะ”

“ฉันไม่รู้ ถึงได้มาปรึกษาคุณอยู่ไงล่ะ”

“อ้อ งั้นหรือเธอ...”

“ก่อนหน้านี้ฉันอยากส่งเธอไปเรียนกับครูที่มีผลงานดีๆ แต่ริตะก็ไม่อยากไป เธอให้เหตุผลว่าตัวเองเรียนรู้ได้ดีกว่าถ้าดูการแสดงของคนมากความสามารถและฝึกฝนผ่านทางยูทูบ ฉันเลยอดคิดไม่ได้ว่า ไม่นานที่ลู่พูดแบบนั้นอาจเพราะห่วงการเงินของเราก็ได้นะคะ”

“อืม”

“อืมอะไรของคุณนะ นี่คุณฟังฉันอยู่หรือเปล่า”

“ฟังสิ”

ริตะเป็นสมาชิกชมรมร้องเพลงประสานเสียงแต่ไม่ได้เป็นนักร้อง เธอทำหน้าที่เล่นเปียโนประกอบจังหวะ หากริตะต้องการเข้าเรียนหลักสูตรดนตรี ความสำเร็จในกิจกรรมชมรมจะทำให้เป็นข้อได้เปรียบในการยื่นเรียนต่อแน่นอน นอกจากนี้โทโมเอะยังฝืนใจให้ริตะเรียนต่อในวิทยาลัยดนตรี และเป็นนักแสดง กระทั่งไม่นานมานี้โทโมเอะก็เป็นครูสอนเปียโนให้ริตะอีกคนหนึ่ง

โทโมเอะเคยเรียนเปียโน เมื่อก่อนเธอปรารถนาเข้าเรียนที่วิทยาลัยดนตรี จบแล้วจะได้เป็นนักแสดง แต่โทโมเอะสอบไม่ผ่าน รู้สึกว่าความ

สามารถของตัวเองมีขีดจำกัดเพียงเท่านั้น เธอจึงเบนเข็มไปเรียนต่อวิทยาลัยชุมชนในแผนกธุรกิจ จากนั้นเข้าเรียนโรงเรียนสายอาชีพด้านการบัญชี ก่อนได้รับวุฒิมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากนั้นได้งานทำที่ฝ่ายบัญชีของโรงพิมพ์และได้พบคาซึนาริผ่านการแลกเปลี่ยนบัตรกันในงานสร้างเครือข่ายระหว่างอุตสาหกรรม ที่แรกโทโมเอะไม่มั่นใจกับท่าที่เป็นกันเองของผมนัก สงสัยว่ามีอะไรแอบแฝงมากกว่านั้น แต่แล้วพวกเขาก็บังเอิญเจอกันอีกครั้งบนท้องถนน ผมนักชกชวโนโทโมเอะไปพิพิธภัณฑสถานด้วยสัตว์น้ำด้วยกันในวันหยุดถัดไป และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ของเรา

แม้โทโมเอะจะเป็นคนคิดมาก แต่โดยพื้นฐานแล้วเธอเป็นคนใจเย็น บุคลิกอ่อนโยน และผมคิดว่าผู้หญิงที่ไม่มีอารมณ์ฉุนเฉียวนั้นเป็นเรื่องดีทั้งแม่และพี่สาวซึ่งอายุมากกว่าผมสามปี สองคนมีนิสัยค่อนข้างเกรี้ยวกราด โหมโห่ร้าย ไม่แน่ว่าสิ่งดึงดูดใจผมสนใจเธอคือเพราะต้องการผู้หญิงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับแม่และพี่สาวอย่างสิ้นเชิง ถึงอย่างนั้นโทโมเอะก็เป็นคนดีจริง เมื่ออยากทำอะไรแล้วมักเถียงหัวชนฝาให้ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ ผมเพิ่งตระหนักเรื่องนี้ได้หลังเข้าพิธีวิวาห์...

“อ้อ คงจริงอย่างคุณว่านั่นละ” คาซึนาริเสริม “ลองดูสถานการณ์ไปสักพักก่อน ถ้าทุกอย่างยังไม่ดีขึ้นก็ลองปรึกษาครูดู เมื่อที่คุณเองก็บอกว่าริตะกังวลเรื่องที่ต้องเป็นคนสอนสมาชิกคนอื่นในชมรมไซโหมล่ะ เรื่องแบบนี้อาจจะแก้ไขปัญหได้ง่ายกว่าที่คิดนะ”

“คุณพ่อคะ คุณพ่อพูดแบบนั้นได้เพราะไม่รู้ว่าคุณเป็นคนแบบไหนนะสิ”

“ครูผู้หญิงคนนั้นชื่ออาดาจิไซโหม”

“พวกนักเรียนแอบตั้งฉายาให้เธอว่าจอมมารบุโกะ เพราะเธอตัวสูงใหญ่ แถมยังอ้วน หน้าตาก็บูดบึ้งตลอดเวลา คุยด้วยก็ยากมาก”

“แบบนั้นก็แย่สิ”

“พูดอย่างกับไม่ใช่เรื่องลูกตัวเองงั้นแหละ”

“เปล่า ไม่ใช่สักหน่อย ผมไม่เคยคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนอื่นนะ เอาไว้คุยกับริตะตอนกลับบ้านก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ฝากคุณจัดการด้วยนะคะ” โทโมเอะพูด ผมพลันรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้จัดการกับปัญหาคนเดียวอย่างใจอย่างงั้น

งานของคาซึนาริที่ว่าตามิกิฟูตยู่งเสมอเนื่องจากต้องอยู่ต้อนรับลูกค้า บางวันต้องอยู่ทำงานดึกดื่นเลยเที่ยงคืนไปแล้วก็มี ซึ่งวันไหนหาสาเหตุเช่นนี้จะมีประมาณสองครั้งต่อสัปดาห์ได้ วันไหนกลับบ้านได้เร็วสุดก็ยังหลังสามทุ่มอยู่ดี เวลานั้นถือว่าเป็นเวลาปกติ และเพราะคาซึนาริต้องติดต่อกับลูกค้าตลอดจึงหยุดงานได้เพียงหนึ่งวันช่วงจันทร์ถึงศุกร์ ส่วนสุดสัปดาห์เสาร์อาทิตย์ต้องออกไปทำงานตลอดจึงไม่มีเวลาดูแลริตะเต็มที่ และกว่าจะรู้ตัวริตะก็เป็นวัยรุ่นแล้ว พอคาซึนาริเจอหน้าลูกสาวที่บ้านบรรยายกาศก็ดูอึดอัด ทุกครั้งที่เขาถามไถ่ริตะกลับตอบเพียงว่า ‘ไม่มีอะไรคะ’ และ ‘ก็ปกติดีนี่คะ’ ระยะเวลาที่ริตะไม่อยากคุยกับโทโมเอะเท่าไรนัก ยิ่งกว่านั้นยังไม่ได้ซ่อมเปียโนที่บ้านด้วย เธอออกไปซ่อมที่บ้านเพื่อน โทโมเอะเล่าว่าเพื่อนริตะคนนี้เลิกเล่นเปียโนตั้งแต่เรียนชั้นประถมศึกษา อยู่ในแมนชั่นเก็บเสียงยังมีเปียโนใหญ่ยักษ์ริตะจึงเล่นเปียโนได้ไม่จำกัด บ้านของเรามีเพียงเปียโนอัปไรต์เท่านั้น ต้องระวังเสียงรบกวนเพื่อนบ้าน ฉะนั้นบ้านของเพื่อนริตะจึงเหมาะแก่การฝึกซ้อมมากกว่า

ระหว่างหยุดตรอัสถุญญานไฟจราจร เขาสังเกตเห็นแผงขายผักที่ไว้แถวคนขายอยู่ทางซ้ายมือ รู้สึกเหมือนเคยเห็นแผงขายของคล้ายกันนี้สองครั้งระหว่างเดินทางมาที่นี่

แผงขายผักประกอบด้วยตะแกรงวางเรียงรายอยู่บนแผงไม้หยาบ มีผักหลายชนิดวางอยู่ข้างบน คาซึนาริมองไม่เห็นป้ายราคาจากในรถ เห็นเพียงกล่องสำหรับใส่เงิน

“โอ๊ะ ผักออร์แกนิกปลอดสารพิษ แถมราคาถูกด้วย”

คาซึนาริอ่านข้อความที่เขียนด้วยลายมือบนป้ายไม้อัด โทโมเอะพูด

“ปลอดภัยจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ ใครจะไปตรวจสอบได้กันล่ะ”

ในที่สุดเราก็ถึงเมืองซากะ เมื่อแล่นเข้าใกล้ใจกลางเมือง บ้ายบอกทางไปยังซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ก็ปรากฏ ร้านค้าปลีกเครื่องใช้ไฟฟ้า โรงพยาบาลทั่วไป ร้านข้าวหน้าเนื้อ และร้านอาหารครอบครัวที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศตั้งเรียงรายสองข้างทาง เนื่องจากอากาศร้อนอบอ้าวทำให้คนเดินถนนดูห่อหมกเหนียวเหนียวเกินไป แต่การจราจรบนท้องถนนหนาแน่นกว่าที่คิด

“เมืองนี้คึกคักกว่าที่คิดไว้เสียอีก”

“แต่ที่นี่คือศูนย์กลางของจังหวัดไม่ใช่เหรอ ดูไม่สมกับคำว่าศูนย์กลางยังงั้นไม่รู้” โทโมเอะพูด

“ถนนก็ดูไม่พลุกพล่านขนาดนั้น”

“เพราะโดยทั่วไปแล้ว ที่นี่เป็นพื้นที่เกษตรกรรมที่เรียกกันว่าที่ราบซากะงะล่ะ”

ทันทีที่สิ้นคำ โทโมเอะก็พูดเสริมทันที “เอาเถอะ คุณได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ต้องรีบร้อนแบบนี้ก็ดีแล้ว ยังไงฉันก็ได้ย้ายมาอยู่ที่นี่กับคุณ”

“ช่วยดูตำแหน่งบนสมาร์ตโฟนของคุณให้หน่อยสิ”

รถคันนี้ไม่มีระบบนำทางรถยนต์

“รอเดี๋ยว” โทโมเอะพูด พลังหยิบสมาร์ตโฟนออกมาเปิดหน้าจอ

“ฉันว่าเราควรเลี้ยวขวาตรงทางแยกถัดไป แต่ถึงจะเลี้ยวผิดทางก็น่าจะไปถึงได้เหมือนกัน”

พ่อแม่ลูกเดินทางต่อไปอีกครู่หนึ่ง ขับตามคำแนะนำชวนสับสนของโทโมเอะ ไม่นานจุดหมายปลายทางก็เคลื่อนใกล้เข้ามา

“แถวนี้มีแต่ร้านค้าร้างนะคะ”

คาซึนาริเองก็สังเกตเห็นอาคารบางหลังเอียงกระเท่อย่างเห็นได้ชัด ทำท่าจะพังแหล่มีพังแหล่ในอีกไม่กี่อึดใจ จังหวะนั้นปรากฏร้านปาจิงโกขนาดใหญ่ขึ้นตรงหน้า ตามด้วยร้านขายอุปกรณ์ตกแต่งบ้าน ปรากฏให้เห็น ถนนหนทางเริ่มรกร้างเนื่องจากร้านค้าขนาดเล็กเลือนหาย

สิ่งสุดท้ายที่เหลือให้เห็นคือร้านค้าขนาดใหญ่ เขารู้สึกได้ว่าเมืองทั้งเมืองกำลังเปลี่ยนแปลง

“อู๋ย นั่นร้านมินต์นี่คะ” โทโมเอะพูดพร้อมกับชี้ไปที่ร้าน กำแพงสีขาวของมินต์ ร้านค้าในเครือซูเปอร์มาร์เก็ตอันโด่งดังและมีสาขาอยู่ทั่วประเทศปรากฏอยู่ทางซ้ายมือข้างหน้า การจราจรชะลอตัวลงเล็กน้อย คงเพราะข้างหน้ามีรถเข้าออกลานจอดรถของมินต์จำนวนมาก

“ยังใหม่อยู่เลย”

“นั่นสิ ร้านฮิโนตะคงเลยไปข้างหน้าอีกหน่อย ถือว่าใกล้ใช้ได้”

พูดจริงหรือ น้ำเสียงอย่างกับคำประชดไม่มีผิด

โทโมเอะพูดขึ้นขณะคาซึนาริกำลังครุ่นคิด “โอ๊ะ ฉันเห็นเคียวมารุอยู่เลยร้านฮิโนตะไปหน่อย”

“ไม่ใช่หรอกน่า”

“ก็แผนที่บอกไว้อย่างนั้นนี่คะ”

โทโมเอะยื่นหน้าจอสมาร์ทโฟนของเธอให้ดูแต่คาซึนารีไม่ได้มอง เพราะจะรบกวนการขับรถ “ใกล้ขนาดนั้นเลยหรอ” เขาถาม

เคียวมารุเป็นร้านค้าในเครือของกริ๊ปกรุ๊ป มีสาขาสามแห่งในจังหวัดซากะ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา คาคาโนะ ทาเคชิ ประธานคนใหม่ของกริ๊ปกรุ๊ปควมตำแหน่งประธานกรรมการและเจ้าของกิจการเคียวมารุด้วย ยิ่งกว่านั้นยังได้ยินว่าประธานคนปัจจุบันของเคียวมารุคือลูกชายของเขาเอง

ถัดจากร้านฮิโนตะมีร้านค้าคู่แข่งที่บริหารโดยผู้นำของกลุ่มกริ๊ปกรุ๊ป... คาซึนารีสับสน

“ถึงสามแยกก็เลี้ยวซ้าย แล่นไปประมาณห้าร้อยเมตรก็จะเห็นร้านฮิโนตะ... แต่ไม่ใช่ไกลหรอก เหมือนห่างจากสามแยกแค่สามร้อยเมตรเท่านั้นเอง ดูแล้วทำเลแถวนี้คงแข่งขันกันดุเดือดเลยนะคะ”

“อ้อ คงอย่างคุณพูดนั่นละ... แต่การที่ร้านฮิโนตะยังดำเนินต่อไปได้แบบนี้ นั่นหมายความว่าร้านฮิโนตะยังแข่งขันกับบริษัทในเครือได้ และมี

เอกลักษณ์เฉพาะที่ร้านอื่นไม่มี”

คำพูดเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมอยากบอกตัวเอง ที่จริงท่ามกลางตลาด
อุตสาหกรรมค้าปลีกที่มีการแข่งขันสูง ยอดขายของซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็ก
กลับโตวันโตคืนแม้มีร้านค้าขนาดใหญ่และร้านค้าคู่แข่งตั้งประกบ เท่ากับ
ว่าซูเปอร์มาร์เก็ตเหล่านี้ต้องมีวิธีการบริหารจัดการอันเป็นเอกลักษณ์
ของตน หรือไม่ก็ต้องมีองค์ประกอบบางอย่างที่ทำให้คนท้องถิ่นชื่นชอบ

“คุณพูดถูก ร้านอินตาเตมีเอกลักษณ์เฉพาะที่ร้านอื่นไม่มีจริงๆ”
ผมเน้นย้ำ

สัญญาณไฟจราจรที่สามแยกเปลี่ยนเป็นสี่เหลืองแต่ไม่เห็นคนหรือ
รถจักรยานข้ามถนนเลย ผมหักพวงมาลัยเลี้ยวซ้าย ตีวงโค้งไปตามถนน
ทางขวาเฉียงซ้าย จังหวะนั้นพลันเห็นป้ายแนวตั้งอยู่ฝั่งซ้ายมือเขียนว่า
‘อินตาเตสโตร’ “โ๊ะะ นั่นไง อยู่ตรงนั้น” คาซึนาริโพล่ง “เล็กอย่างที่คิดไว้
ไม่มีผิด” โทโมเอะเอ่ยด้วยน้ำเสียงหดหู่

อย่างไรก็ตาม มันเป็นการประเมินที่เข้าข้างตัวเองมากเกินไป

คาซึนาริจอดรถไว้ที่มุมหนึ่งของลานจอดรถร้านอินตาเต โทโมเอะ
พลันสะกิดแขนซ้ายของผมแล้วเอ่ย “นี่พ่อ มันไม่ดูแย่ไปหน่อยหรือ ที่นี่นะ”

มีเสียงดังมาจากเบาะหลังถามว่า “จริงหรือ” ไรตะถอดหูฟังออก
ก่อนพูดต่อ “ว้าว ดูเหมือนว่าร้านจะปิดไปแล้วไม่ใช่หรือคะ”

ร้านอินตาเตเป็นอาคารชั้นเดียว ขนาดประมาณร้านสะดวกซื้อ
ชานเมืองสี่แห่งรวมกัน ผังภายนอกสีขาวดูสกปรก ป้ายที่เขียนว่า ‘อินตาเต
สโตร’ ก็ซีดจาง ลานจอดรถขนาดจอดได้ประมาณห้าสิบคันก็กว้างเปล่า
แม้วันนี้เป็นวันอาทิตย์ก็ตาม

ประตูกระจกที่ยื่นออกด้านข้างปรากฏแสงสลัวราง ไม่ใช่แสงสาด
ทะลุกระจกสีซุ่น แต่เพราะแสงสว่างภายในร้านไม่เพียงพอ

มีลูกค้าเข้าออกอยู่หรือมหารั่ม แสดงว่ายังเปิดทำการอยู่แน่นอน

หญิงชรากับข้าวของที่ซื้อในรถเข็น ชายคนหนึ่งในชุดทำงาน เด็กผู้หญิง

วัยประมาณมัธยมต้นคนหนึ่งถือถุงช้อปปิ้งใบเล็ก มืออีกข้างของเธอจูงมือเด็กน้อย ดูแล้วคงเป็นน้องชาย คาซึนาริมองความเป็นไปอยู่ในรถคันหนึ่งไม่เห็นลูกค้าคนไหนพาครอบครัวมาจับจ่ายใช้สอยแม้สักคน

“คิดไว้อยู่แล้วเสีย” โทโมเอะพูด พลางโขกท้ายทอยลงกับเบาะนั่ง “กร๊อปก็ูกำลังบีบให้คุณลาออก โดยสั่งให้มาทำงานที่ร้านใกล้เคียง ถ้าร้านนี้ล้มละลายบริษัทก็จะทำให้คุณรับผิดชอบด้วยการลาออก หรือไม่ก็รอให้คุณเบื่อหน่ายไปเองจนต้องขอลาออก ไม่น่าอาทิตย์หน้าร้านอาจต้องปิดตัวแล้วก็ได้”

กำหนดการเข้าทำงานของคาซึนาริคือจันทร์หน้าเป็นต้นไป

เวลานี้เขาไม่มีอารมณ์ได้เถียง ความรู้สึกที่ว่าตัวเองถูกหลอกกำลังขยายใหญ่ในทรวงอก คาตาโนะ ทาเคชิ ประธานคนใหม่ คงไม่พอใจที่ประธานคนก่อนตกลงรับเขาเข้าทำงานจึงวางแผนกำจัดเขาแบบนี้

เวรเสีย... ไม่ คาซึนาริไม่ควรคิดแบบนั้น

“สงสัยเป็นการทดสอบ เพื่อดูว่าผมจะปรับปรุงยอดขายของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้ได้หรือไม่”

“จะปรับปรุงยอดขายได้ยังไงกัน มีทั้งร้านมินต์และร้านเคียวมารุ ขนาบข้างอยู่แบบนี้”

“เอาเป็นว่า ขอผมเข้าไปดูในร้านก่อนดีกว่า”

“ฮะ จันทน์ไปด้วย ไรตะก็ลงไปด้วยกันสิ”

“หนูขออยู่ในรถดีกว่า เข้าไปก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก” ไรตะตอบ แล้วใส่หูฟังกลับเข้าไปที่หูดังเดิม

“ร้านขนาดนี้ ขึ้นนั่งรถในรถ จะเป็นลมแดดเอาได้นะ” โทโมเอะแย้ง แต่ไรตะทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ คาซึนาริไม่มีทางเลือก เขาสตาร์ตรถอีกครั้ง ตรวจจสอบให้แน่ใจว่าได้ดึงเบรกมือไว้แล้ว ก่อนก้าวลงจากรถ

ช่องทางเข้าออกอยู่ทั้งฝั่งขวาและซ้าย คาซึนาริเข้าฝั่งขวาซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด

ก่อนถึงทางเข้ามีห้องกระจกขนาดเล็ก หน้าต่างติดสติ๊กเกอร์สีซีด บ่งบอกว่าเป็นร้านบริการซักแห้ง แต่ปัจจุบันกลายเป็นห้องเก็บของ ข้างใน เต็มไปด้วยลังกระดาษลูกฟูก ธงทรงแท่งยาวสำหรับใช้ตั้งโฆษณาหน้าร้านค้า รวมถึงข้าวของจิปาละวาระกะระกะไม่เป็นระเบียบ

เมื่อคาซึนาริก้าวเข้าไปในร้านพบว่าพื้นที่มุมขวาว่างเปล่า “ผู้เช่าคง ย้ายออกไปหมด พื้นที่เลยดูโล่งใจแบบนี้ คุณก็เห็นอยู่บ่อยๆ นี่ พวกร้าน เบเกอร์กับร้านขายยามักหายหน้าไปจากซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนใครเพื่อน” โทโมเอะกระซิบอยู่ข้างหลัง

แผนกผักไม่ค่อยมีผักหลากหลายมากนัก มีผักใบเขียวไม่กี่ชนิด มีแค่ หัวหอม แครีรอต มันฝรั่ง กะหล่ำปลี ถั่วงอก หัวไชเท้า และต้นหอมเท่านั้น ผักกลุ่มนี้หาซื้อได้ตามร้านรวงทั่วไปได้ตลอดปี ทว่ามูมขายผักหั่นบรรจุแพ็ก สุญญากาศและผักสลัดบรรจุถุงพร้อมกินกลับดูโดดเด่นสะดุดตา ส่วนผลไม้ มีแอปเปิล กล้วย กีวี ส้มแมนดาริน ทั้งหมดเป็นผลไม้ที่ราคาและปริมาณ คงที่แม้แต่เด็กๆ ก็ยังรู้จักชื่อ ไม่มีแตงโมหรือลูกพีชวางขายให้เห็น ทั้งๆ ที่เป็นผลไม้ที่ควรมีในช่วงฤดูการนี้

มีลูกค้าในร้านไม่กี่คน เพลงเปิดในร้านก็ไม่มี “ที่นี่มีแต่คนแก่ นะคะ” โทโมเอะตั้งข้อสังเกต

คาซึนาริกวาดตามองหาแผนกปลาสดแต่ไม่เห็นมุมที่ว่า มีแค่ ปลาเค็มตากแห้งหลากชนิด เช่น เนื้อปลาแม็กเคอเรลเค็ม ปลาเซลมอนเค็ม ไข่ปลาเค็ม ปลาซาร์ดีนแห้ง ปลาชีวขาว รวมถึงผลิตภัณฑ์อื่นๆ ที่มีชื่อ ลงท้ายด้วยคำว่าเค็มและแห้งเรียงรายอยู่เต็มชั้น นอกจากนี้ยังมีปลาซมมะ ย่างและปลาแม็กเคอเรลหมักมิโซะบรรจุแพ็กสุญญากาศวางเรียงราย อาหารทะเลกินพื้นที่มากที่สุดในพื้นที่ในแผนกอาหารแช่แข็ง

อย่างไรก็ดี ดูจากร่องรอยแล้วที่นี้น่าจะเคยมีแผนกปลาสดเพราะ มีหน้าต่างกระจกฝ้าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าปิดล้อมยาวรอบแผนกขายอาหาร

ตากแห้งและปลาเค็ม ยิ่งกว่านั้นยังมีทางเข้าออกสำหรับพนักงาน เมื่อก่อนคงมีผู้เชี่ยวชาญแล่ปลาสดหลายชนิดอยู่ข้างในนั้น

ส่วนแผนขายเนื้อสัตว์ก็ไม่ต่างกัน มีเฉพาะสินค้าแช่แข็งและสินค้าแปรรูปเท่านั้น ราคาคงถูก แต่โดยรวมแล้วที่นี้เรียกว่าซูเปอร์มาร์เก็ตได้เต็มปากจริงหรือ

“พวกเขาไม่ได้เปิดให้ชิมสินค้าตัวอย่างด้วยซ้ำ” โทโมเอะพูด “ทั้งที่วันนี้วันอาทิตย์แท้ๆ”

ลึกเข้าไปด้านในก็ว่างเปล่า มีแต่พื้นที่เปิดโล่งเต็มไปด้วยหมด

“พริกไทยอยู่ตรงไหนคะ” หญิงแปลกหน้าวัยกลางคนถามโทโมเอะ “เอ้อ...” โทโมเอะมองไปรอบๆ ร้านด้วยสีหน้าจุ่นงง พร้อมพูดว่า “น่าจะอยู่ตรงนั้นค่ะ” และชี้ไปยังชั้นวางสินค้าชั้นบนสุด จุดนั้นมีป้ายเขียนไว้ ‘มิโซะซอสถั่วเหลือง เครื่องปรุงรส’ หญิงวัยกลางคนเอ่ย “อ้อ มีเขียนบอกตรงนั้น” ก่อนเดินไปตามทิศทางที่โทโมเอะชี้ โทโมเอะทำหน้าอกบุญไม่รับ อย่างน้อยก็น่าจะขอบคุณกันสักคำ

ชายคนหนึ่งสวมเสื้อเชิ้ตพร้อมผ้ากันเปื้อน อายุใกล้เคียงกับคาซึนาริ เขาเดินผ่านคาซึนาริพลางเข็นรถเข็นบรรทุกอาหารสำเร็จรูปอยู่เต็ม ไม่แม้แต่จะขยาดมองคาซึนาริ มีหน้าซำยังไมยอมกล่าวคำทักทายต้อนรับอีกต่างหาก

คาซึนาริเดินวนดูรอบร้าน ก่อนมุ่งหน้าไปยังเคาน์เตอร์ขายอาหารสำเร็จรูป ซึ่งอยู่ใกล้ทางเข้าอีกฝั่ง บริเวณนี้มีไม้ทอด ไครกเกะ¹ ยากิโทริ และยากิโซบะวางเรียงราย สินค้าอย่างอื่นมีเพียงข้าวปั้นห่อฟิล์มหุ้มอาหาร ยิ่งกว่านั้นยังมีสินค้าอื่นเล็กน้อย เช่น ชิคุเซนนิ² และสลัดมันฝรั่ง ทั้งสองอย่างเป็นผลิตภัณฑ์บรรจุแพ็กสุญญากาศ เก็บรักษาได้นาน ไม่มีอาหารกล่องเบนโต หากเป็นซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ ต้องมีข้าวปั้นซูชิ

¹ มันทบอบแบ่งทอด

² อาหารพื้นเมืองฟูกูโอกะ เป็นเมนูเรียบง่าย ใช้ไก่และผักหลายชนิดหั่นเป็นชิ้นใหญ่ ผัดเข้าด้วยกัน จากนั้นนำไปเคี่ยวในซอสรสเค็มหวานที่ทำจากน้ำตาลและซอสถั่วเหลือง

หลากหลายชนิดวางขายร่วมด้วย...

กล่าวโดยสรุป นโยบายของที่นี่คือไม่วางขายสินค้าใดก็ตามที่อาจก่อให้เกิดปัญหาหากขายไม่ได้ จึงไม่มีผักหรือผลไม้ที่เน่าเสียง่าย ไม่มีพลาสติกหรือเนื้อสด เหมือนต้องการบอกลูกค้าทั้งหลายๆ ให้ไปซื้อสินค้าเหล่านี้จากที่อื่น ส่วนร้านอินตาจะขายเฉพาะสินค้าที่จำเป็นให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ด้วยราคาลดแลกแจกแถม

นั่นคือวิธีเอาตัวรอดอย่างหนึ่งของร้านอินตา ที่จริงร้านอินตาถูกขนานด้วยมินต์กับเคียวมารู ทว่าการจัดการเช่นนี้ทำให้ดำเนินการต่อไปได้ แม้ต้องแลกด้วยการสูญเสียลูกค้าไปจำนวนมากก็ตาม บางทีแนวทางการบริหารจัดการเช่นนี้อาจทำให้ร้านอินตาเปิดต่อไปได้อย่างมั่นคงจนน่าประหลาดใจก็ได้

มีเครื่องคิดเงินเพียงเครื่องเดียวจากทั้งหมดสี่เครื่องที่ใช้งานอยู่ คาซึนาริสงสัยว่ามีบ้างไหมที่ทั้งสี่เครื่องจะได้ทำงานเต็มทีในบางช่วงเวลาของวัน... เขานึกภาพลูกค้ายืนเข้าแถวยาวเหยียดรอจ่ายเงินไม่ออกจริงๆ

เครื่องคิดเงินเป็นประเภทสแกนบาร์โค้ดได้ แต่พนักงานหญิงร่างเล็ก ดูแล้วอายุราวสี่สิบกลับมีสีหน้าว่างเปล่าตลอดเวลา ขณะคิดเงินให้ลูกค้าพูดพิมพ์เพียงว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” หรือไม่ก็ “รับมาห้าพันเยนนะคะ” และ “ขอบคุณค่ะ” โดยไม่มองหน้าลูกค้าเลยด้วยซ้ำ

โทโมเอะดึงเสื้อโปโลตรงสีข้างของคาซึนาริแล้วเอ่ย “ฉันเริ่มเวียนหัวขึ้นมาจริงๆ แล้วค่ะ”

“คุณไหวไหม”

“เรากลับไปพักผ่อนก่อนเถอะค่ะ”

“เอาสิ”

“ร้านนี้ได้ยวได้ปิดกิจการจริงๆ แน่” โทโมเอะโพล่งขึ้นทันทีที่ปิดประตูลง “ไม่ว่ามองมุมไหน การคัดเลือกสินค้าแย่มาก พนักงานก็ดูไม่กระตือรือร้น แถมคุณป้าที่เป็นลูกค้านั้นก็ไม่รู้มารยาทอีกต่างหาก”

“จะเหมารวมว่าลูกค้าเป็นแบบนี้ทั้งหมดไม่ได้หรอกคุณ”

“เหมารวมได้สิ เพราะประเภทและระดับของลูกค้าขึ้นอยู่กับทำเล
ของร้านทั้งนั้นแหละ อย่างในละแวกบ้านเรา ร้านเอโกมีแต่ลูกค้าแย่ๆ มีแต่
แก๊งค์บ้านักเลงชอบจอดรถในที่สำหรับคนพิการหน้าตาเฉย ชำร่วยยังมี
แต่ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการบริหารจัดการร้าน และการลักขโมยของในร้าน
เต็มไปหมด แม่เคยเห็นคุณป้าคนหนึ่งชนของจากตะกร้าสินค้าใส่รถแล้ว
ขับหนีไปเลย”

“แต่ผมรู้สึกว่าร้านฮิโนตะไม่ได้เป็นแบบที่คุณว่า”

“แต่ฉันว่าร้านแบบนี้มีแต่เจ๊งกับเจ๊ง”

“...”

“รีบออกรถเถอะค่ะ ตรงกลับบ้านกันดีกว่า” ริตะพูด

ทว่าคาซึนาริกลับปลดเข็มขัดนิรภัยที่เพิ่งคาดออก

“ผมขอไปเจอผู้จัดการร้านหน่อย เดี่ยวมา”

“หมายความว่า คุณจะไปลาออก ทั้งที่เพิ่งตกลงมาทำงานที่นั่น
เหวอคะ”

“ตอนนี้ผมยังไม่คิดหางานใหม่หรอก จะให้ลาออกตอนนี้ได้ยังไง
แค่อยากเข้าไปทักทายสักหน่อยนะ”

“งั้นก็ระวังตัวด้วยนะคะ อย่าแผลงแสดงท่าทีหรือความรู้สึกในใจ
ออกมาล่ะ”

คาซึนาริก้าวลงจากรถอีกครั้ง เดินฝ่าอากาศร้อนอบอ้าวเข้าไปข้างใน
ก่อนเดินเข้าไปทักพนักงานหญิงวัยห้าสิบ สวมแว่นตา กำลังจัดกลัวยอยู่ที่
แผนกขายผลไม้

“ขอโทษที่รบกวนเวลางานนะคะ ตั้งแต่อาทิตย์หน้าเป็นต้นไป
ผมจะเข้ามาเป็นผู้ช่วยผู้จัดการร้านที่นี่ ผมชื่ออาโอโอะ คาซึนาริ—”

“อะไรนะ” พนักงานหญิงคงยังไม่รู้เรื่อง สีหน้าจึงดูงุนงง

“อ้อ ผมจะเข้าทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายพัฒนาของกรุป กรุ๊ป

แต่ได้รับมอบหมายให้มาช่วยงานที่ร้านอินตา-สโตร์ก่อน เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมนะครับ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ ขอโทษนะค่ะ เมื่อกี่ฉันไม่ทันได้ฟัง”

“ฮะ ไม่เป็นไรครับ วันนี้ผมแค่แวะเข้ามาทักทายล่วงหน้าเท่านั้นเอง ... ว่าแต่คุณโยชิโนะ ผู้จัดการร้าน อยู่ที่นี่ไหมครับ”

“กรุณารอสักครู่ค่ะ” พนักงานหญิงพูด ก่อนผลจากคาซึนาริไปไม่นาน ชายที่ดูคุ้นหน้าก็เดินเข้ามาแทนที่

เขาตัวเล็กกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย หวีผมเรียบแปล้ไปด้านหลัง เขาเป็นคนเดียวกับคนเข็นรถเข็นบรรทุกอาหารสำเร็จรูปเมื่อครู่ อายุคงรุ่นราวคราวเดียวกับคาซึนาริ

ดวงตาหลังแว่นกรอบดำเส้นบางดูเคร่งขรึมผิดปกติ จนทำให้คาซึนาริอยากจะถอยกลับไป

“ฮะ ขอโทษที่รบกวนเวลาทำงานนะคะ ผม—” คาซึนาริกำลังจะแนะนำตัว แต่ชายคนนั้นก็เงยคางแล้วพูดขัดจังหวะขึ้นว่า “เชิญทางนี้”

อีกฝ่ายเดินนำคาซึนาริเข้าไปยังประตูซึ่งอยู่ด้านหลังแผนกอาหารทะเล ห้องนี้เหมือนเคยเป็นห้องครัวมาก่อนแต่ตอนนี้กลายเป็นพื้นที่คล้ายโกดัง มีตู้เย็นขนาดใหญ่ไม่กี่เครื่องและลังกระดาษลูกฟูกวางกองสุม ที่จริงคงเป็นโกดังเก็บของอย่างที่คาซึนาริคิด

ทั้งที่ไม่ใช่ห้องสำนักงานแต่เขากลับพาคาซึนาริมาที่แบบนี้...

คาซึนาริพยายามรวบรวมสติ แนะนำตัวเองอีกครั้ง ก่อนค้อมศีรษะทักทาย ทว่าผู้จัดการโยชิโนะไม่ตอบ เอาแต่จ้องหน้าเขาอยู่อย่างนั้น

“อ้อ คุณคือผู้จัดการโยชิโนะใช่ไหม”

คาซึนาริถาม เริ่มรู้สึกหวาดหวั่น ส่วนอีกฝ่ายก็เอาแต่กอดอกดีดลิ้นจิกจิก

“เคียวมารูอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ละสิ”

“อะไรนะครับ”

“พวกนั้นสั่งให้คุณมาทำอะไร รายงานสถานการณ์ธุรกิจของร้าน ว่าแย่แค่ไหน หรือมาคอยขัดขวางการดำเนินงานภายในเพื่อให้บริษัท ล้มละลายเร็วๆ”

“ไม่ใช่ครับ เข้าใจผิดไปใหญ่แล้วครับ” คาซึนาริปฏิเสธ รีบร้อน โบกมือ สีหน้าตื่นตระหนก “เดิมที่ผมทำงานที่บริษัทตามากิฟูด พอดี ผมรู้จักชิมิซึ ผู้จัดการแผนกกิจการทั่วไปของกริปปูมาตั้งแต่สมัยเป็น นักศึกษา เขาเลยชวนผมเข้ามาทำงานตำแหน่งผู้จัดการแผนกพัฒนา แล้วประธานคาตานิะขอให้ผมมาเป็นผู้ช่วยผู้จัดการของร้านฮิโนตะ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมของผมครับ”

“...”

“อ้อ ผมพูดจริงนะครับ ผมรู้ว่าประธานคนใหม่ของกริปปูมาเป็น เจ้าของเคียวมารุด้วย แต่ผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย บอกตามตรง ผมเองก็สับสนกับคำสั่งของประธานคนใหม่นี้เหมือนกัน...”

“ผมเดาว่าคุณคงไม่อยากจะช่วยผู้จัดการร้านพรรคนี้หรอก”

“ไม่ใช่ครับ ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น... ผมขอโทษจริงๆ ถ้าทำให้คุณไม่พอใจ ขอประทานโทษครับ”

คาซึนาริก้มศีรษะลงต่ำเพราะคุ้นเคยกับการขอโทษลูกค้าตอน ทำงานขายอยู่แล้ว

“ผมไม่ไว้ใจใครง่ายๆ หรือกะนะ” ผู้จัดการโยชิโนะกอดอกพูดเย็นชา “ถึงคุณไม่ใช่สุนัขรับใช้เคียวมารุ แต่เราก็ไม่ได้ขอให้คุณมาแฟนฟานแถวนี้ แต่ถ้ากริปปูรับปากว่าจะจ่ายเงินเดือนให้คุณเอง ผมก็ยินดีรับคุณ เข้าทำงาน แต่ผมจะไม่ยินยอมให้คุณวิ่งพาล่านคมกลับไปทั่วร้าน”

“ขอรับปากว่าจะไม่คอยวิ่งดมกลิ่นไปทั่วร้านครับ”

“ผมไม่อนุญาตให้คุณแตะต้องอะไรก็เกี่ยวกับการบัญชี และการเงิน ผมขอไม่สอนเรื่องนี้ให้คุณรู้ คุณต้องเป็นคนขนส่งสินค้า จัดเรียง และทำความสะอาดร้าน นอกเหนือจากนั้นผมจะเป็นคนบอกคุณเองว่าจะ

ให้ทำอะไรต่อไปในแต่ละครั้ง คุณแค่ทำตามคำสั่งก็พอ เข้าใจไหม”

“อ๊ะ ครับ...”

“ผมรู้ว่าคาตาโนะคิดจะทำอะไร เขาอยากให้ร้านอินทาสโตรปิดกิจการ ถึงคุณมีแบ็กใหญ่จากสำนักงานใหญ่ก็ไร้รูป ถึงพวกเขาเป็นคนส่งคุณมาที่นี่ก็ตาม แต่ผมไม่สนใจหรอก ไม่ว่าคุณข้องเกี่ยวกับเคียวมารุหรือไม่ ถ้าผมเห็นคุณทำอะไรแปลกๆ ละก็ คุณต้องลาออกทันที”

หลังจากพูดจบ ผู้จัดการโยชิโนะก็คลายแขนจากการกอดอก “เอาละ วันนี้คุณกลับไปก่อนเถอะ” แต่คาซึนาริเอื่อยแย้ง “เอ้อ ถ้าประธานร้านอินทาสโตรอยู่ ผมขอถือโอกาสเข้าไปทักทายเขาด้วยได้ไหม” แทนที่จะตอบ ผู้จัดการโยชิโนะกลับเซิดคางนุ้ยไป บอกให้เขารีบใส่หัวไปโดยเร็ว

แนะนำนักเขียน

ยามาโมโตะ โคชิ

เกิดเมื่อ ค.ศ. 1963 ที่จังหวัดชิงะ ปัจจุบันอาศัยอยู่ในจังหวัดซากะ
เมื่อ ค.ศ. 1996 เปิดตัวในฐานะนักเขียนพร้อมกับรางวัลชนะเลิศ “Yokomizo
Seishi Mystery Award” (横溝正史ミステリ大賞) ครั้งที่ 16 จากเรื่อง
“ノーペイン、ノーゲイン” (No Pain, No Gain) และยังมีผลงานสำคัญอย่าง
ซีรีส์ “ひかりの魔女” (Hikari no Majo) และซีรีส์ “迷犬マジック” (Meiken
Majitsuku) รวมถึงผลงานอื่นๆ มากมาย อาทิ “ひなた弁当” (Hinata Bento)
“ひなたストア” (Hinata Store) หรือในชื่อภาษาไทย “ฮินาตะสโตร์
ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้จัดจำหน่ายความหวัง” ปัจจุบัน ยามาโมโตะ โคชิ ยังคง
ทำงานด้านการเขียน และเขามีความสนใจพิเศษเกี่ยวกับการออกกำลังกาย
ด้วยการฝึกยกน้ำหนัก

แนะนำนักแปล

มาลี ศรีวรากุล

จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ เกียรตินิยม
อันดับ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนการศึกษาจากรัฐบาลญี่ปุ่น
เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท และระดับ
ปริญญาเอก สาขาการศึกษาเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น

เคยทำงานเป็นนักแปลและล่ามอิสระอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ต่อมา
ทำงานให้กับบริษัท เอส เอ็ม ซี (ประเทศไทย) จำกัด ในตำแหน่งเลขานุการ
รองประธานบริษัท (คนญี่ปุ่น) และได้รับโอกาสให้เดินทางไปศึกษาดูงาน
และเข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารบริษัทแม่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ผลงานการแปล

“วิธีคุยกับลูกชายเรื่องต้องห้ามทางเพศ (ที่ไม่มีใครเคยบอกคุณ)”
เขียนโดย เคอิโกะ โอตะ สำนักพิมพ์สุภาพใจ

ฮินาตะสโตร์ ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้จัดจำหน่ายความหวัง ひなたストア

ยามาโมโตะ โคชิ เขียน
มาลี ศรีวรรกุล แปล

HINATA STORE

by Koushi YAMAMOTO

©2025 Koushi YAMAMOTO

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai Language translation rights in Kingdom of Thailand arranged
with SHOGAKUKAN through Tuttle-Mori Agency, Inc.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0669-1

ยามาโมโตะ, โคชิ.

ฮินาตะสโตร์ ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้จัดจำหน่ายความหวัง.-- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.
264 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. มาลี ศรีวรรกุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0669-1

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวศประ

วรุตม์ ทองเชื้อ

สุริยวรรณภูมิ สิริวิวัฒน์กุล

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

Bomfha สุคติ ช่างกลึงกุล

ธฤต ศิริสุขุม ฐิติรัตน์ ตรงค์เรือง

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ ภูระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

“ผมตกลงที่จะเกษียณอายุก่อนกำหนดครับ” ชายวัย 40 กล่วขึ้นกลางห้องประชุมที่มีแสงไฟสลัว
อาโอบะ คาซึนาริ เริ่มต้นชีวิตใหม่ในบริษัทรีบูร์ป ด้วยหวังว่าจะปัดกวาดความสำเร็จ
แต่เกิดความท้อแท้เมื่อเจ้านายใหม่ไม่ต้อนรับ ทั้งยังถูกส่งไปประจำการ
ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตที่กำลังอ่อนแสงโรยรา ณ เมืองซากะ

ชายผู้มุ่งมั่นจะพลิกฟื้นซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้ ซู ‘ผกกังโคะ’ ออร์แกนีสต์เลิ
ที่ได้รับมาจากเกษตรกรในพื้นที่ให้กลับมามีชีวิตชีวอีกครั้งได้อย่างไร

พบกับเรื่องราวอุ่นละไมที่ฉาบแสงแรงบันดาลใจใน

“อินทรีสโตร ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้จัดจำหน่ายความหวัง”

พร้อมแล้วที่จะทำให้ทุกคนเชื่อมั่นในพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง!

